

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

סימן לז שיעור ז

תורה ח' תניינא שיעור ד

ישיבת מאירת עיניים

ברסלב ירושלים

tateziser@gmail.com

דרכי נועם

סימן לו שיעור ז - יום ד' פ' קרח בא"י, כה סיון פו

רבי יהודה מנציבין הזהיר ג' דברים, וכל החיים שלנו תלויים בג' הזהרות האלה, אע"פ שאני לא שוחט, ולא זקן ששכח תלמודו כי אף פעם לא למדתי, ובני עם הארץ גם לא, כי אני עם הארץ לבדי...

רבינו מגלה כאן איך לזכות לחיות חיים של 'בגין דיתשמודעון ליה', בכל שעה בכל תפילה להכיר במציאות ה', להמליך את ה' בברכה ותפילה, וגם בלב, במחשבה, להכיר בגדולת ה', לצאת מעצמך, העבר שלי והעתיד שלי, ולהכנס לאמונה שעו"ז הכל יבא, נזכה לכל טוב, לתשובה שלמה.

לכן רבינו מאריך בענין הורידין שזה הדינים.

והיום יורדים למציאות שלנו, עמי הארץ. איך הקשר הזה.

[ז] וְזֶה פְּרוּשׁ: 'הַזְהָרוּ בְּבְנֵי עַם הָאָרֶץ'; כִּי זֶה יְדוּעַ, שֶׁהַנְּפֹשׁוֹת הַנִּכְבְּדוֹת [הַנְּעֻשְׂקוֹת] בְּתוֹךְ הַטְּקָלָא, הָאָמֹר בְּזֵהָר (סָבָא מְשַׁפְּטִים דְּרַי ק"ג, וּבְשֶׁאֵר מְקוּמוֹת), שֶׁם עוֹסֵק בְּעֵינֵי הַגְּלֹגִלִים, לֹא הֵבִינוּ דַבְּרֵי הַסְּבָא, הִיא נִדְמָה שֶׁמְדַבֵּר דַּבְּרֵי הַבַּל. פֶּרֶשֶׁת אֱלֹהֵי הַמְּשַׁפְּטִים בֹּא מִיַּד אַחַר קִבְּלַת הַתּוֹרָה וְעִשְׂרַת הַדְּבָרוֹת, אֲשֶׁר תִּשִּׂים לִפְנֵיהֶם, לְמַה הוֹלְכִים לְבִיזְנֵס מִיַּד אַחַר קִבְּלַת הַתּוֹרָה, לֹא רַק בִּיזְנֵס, אֲלֵא עֵבֶד עֲבָרֵי גִבְּבָא גִלְוִל, אִין לֹא חֵבֵר בְּעוֹלָם שִׁיפְדָּה אוֹתוֹ לְשֶׁלֶם חוֹבוֹתָיו, וְגַם לֹקָחִים לוֹ שִׁפְחָה כְּנַעֲנִית אֵיכִסָּא, כִּי הַתּוֹרָה יוֹרֶדֶת לְמַצֵּב הַכִּי נִמּוֹךְ שֶׁל הָאָדָם.

יש כמה מצבים של אדם, יש שיורד ונופל, ויש יותר גרוע שמשתגע ועצבני, ונדבק לאיזה מקום שלא יכול לצאת משם, זה נקרא 'טיקלא'. קליפת נגה שלא יכול לחשוב מחשבה ישרה.

פעם רופאים נתנו שש שמות למחלות. היום יש להם שש מאות שמות, הם אוהבים להוסיף שמות למחלות. עיקר הדבר הוא טקלא, שאתה עצבני, לחץ ודחק, במקום 'לאשתמודעון ליה', לא מגיע לכלום.

יש נפשות שעשוקות שם. אבל הם נכבדות. 'רבינו, תודה על הכבוד, נתת לי כבוד'. למה קרא להם 'נכבדות'? ולמה הם 'נעשוקות'?

מה זה נעשק, מישהו שחט אותך, עשק וגנב אותך, רדף אותך, זה נקרא 'עושק'. זה הרע של הנגה שתופס את האדם

בְּקִלְפוֹת נִגְהָ. וּקְלִפּוֹת נִגְהָ רֹצֵחַ שֵׁי־שִׁתְּקַע שֶׁם הַנְּפֹשׁ, כל אדם יש לו גוף בחי' קליפת נגה, לפי הגזירה מה שעובר על האדם, ה' ירחם הגזירות שיש, זה שיעבור עליו בעיות יותר קשות, הגוף יותר קשה, עם עצבים ובעיות. זה לטובה כדי שיברר ויתקן. **אֲזִי הִיא נוֹתֵנָת אוֹתָן בְּתוֹךְ טַפְּת זְוִיגוֹ שֶׁל עַם הָאָרֶץ,** ימות החול וזה **כְּדִי שֵׁי־תִטְנַף הַנְּפֹשׁ הִיא בְּיוֹתֵהָ.** שם יש התגברות הנגה, וזאת כדי שיתטנף ביותר, הוא נשמה גבוהה, יכול לזכות להשגות אלקות ולחיים נעימים בשמחה ונעימות בעבודת ה', עשקו אותו בבית סוהר צינוק, הוא גובה מטר ושמונים, צינוק חצי מטר, מקופל, ככה אנחנו בעושה של עוה"ז.

נִמְצָא שֶׁבְּנֵי עַמִּי הָאָרֶץ הֵם נְפֹשׁוֹת יְקָרוֹת, אֲלֵא שֶׁהֵם

כְּצִפְרִים הָאֲחוּזוֹת בַּפֶּחַ לא כלוב מודרני גדול, אלא קטנציק כזה. **מֵאִין אֲנִי יוֹדְעִים הֲדַר תְּפָאֲרָתָם, אֲלֵא עַל יְדֵי תוֹרָתָם.** רבינו אומר אתה יפה, אתה מכובד, יש לך הדר ותפארת. נפשות נכבדות.

תורתם, היינו רואים שהוא לומד משהו, התורה מרפא אותו. כמ"ש בזה"ק שהאדם שנעשק, רק תורה יכול להחיות אותו, הוא חייב תורה שיחיה אותו, בלי תורה הוא עצבני, כמו נכדים של שמואל הנביא, עלי הכהן, אביו ורבה, אין להם חיים ארוכים, רק ע"י תורה, אני נכד של רבי רבי שמעלקא מבני עלי, אין לנו חיות רק מתורה, כולנו כך.

תורתם היינו שהוא משיג בתורה ויכול לאשתמודע ליה. כי הכל תלוי בדבר הזה, שהתורה מביא להכיר בגדולת ה', בשבת ציצית ותפילין, התורה מחיה אותי, לומד לשמה ויש לי חיות ושמחה וגן עדן.

כְּשֶׁאֲנִי רוֹאִים שֶׁהֵם תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, בְּיָדוּעַ שֵׁי־שׁ לְהֵם נְפֹשׁ יְקָרָה. אדם שמבין ואוהב את התורה, מבין קצת ואח"כ מתחזק עוד,

וְכָל הַתּוֹרָה שֶׁהֵם מְגִלִים, הוּא הַכֵּל גְּלוֹי לְהַשׁוּחֵט.

משמע שיש כאן שיעור לשוחטים שצריך לגלות להם את הדבר הזה...

כִּי הַנְּפֹשׁ הִיא [בְּחִינַת תּוֹרָה] כְּפִ"ל. וְהַתּוֹרָה שֶׁהֵם מְגִלִים בְּנֵי עַמִּי הָאָרֶץ, הֵם בְּחִינַת נִיצוּצוֹת. וְעוֹלָה לְהַשְׁכִּינָה בְּבְחִינַת מֵיין נוֹקְבִין, בְּבְחִינַת: 'חֲזִי בְּמַאי בְּרָא קְאֲתִיבָא'.

דברנו בשיעורים הקודמים ענין השוחט שאמר רב יהודה שצריך לחתוך גם את הורידין, ורבינו פירש שהשוחט צריך להעלות את הנפש, שהנפש מחכה כמה אלפי שנה להכנס לאיזה בעל חי כדי שיוכל להתעלות. הגלגול שנעשק שם. ואז כשעושין ברכה על השחיטה צריך להעלות את הנפש. כשהשוחט לא העלה את הנפש, הנפש בגלות.

רבינו מגלה כי ורידין הוא המתקת הדינים, רי"ו בגימ' דין, פ"ר מנצפ"ך הם הגבורות.

החיים של האדם הוא שאנו מעלים אתערואת דלתתא נחת רוח לה', מתוך המצב שעובר עלינו, אכילה שתיה שינה וגם הנפש, אני יוצא מעצמי ומקבל עול מלכות שמים, עוסק בתורה תפילה באמונה ובטחון, זהו העלאת מ"ן, עיקרו בתפילה ובמאה ברכות, וכל המאה ברכות כלולים בברכה על השחיטה שאתה לוקח חי והורג אותו, לא הורג אלא מעלה את הנפש.

אנו מתפללים שיבנה ביהמ"ק ונוכל להקריב קרבנות. הנפש של האדם יש לנו נפש רוחני שכל בפנים, ועל זה יש נפש בהמי, והוא בדיוק כמו בעל חי, כלב וחמור זה של גוי, פרה כן מובן, אנחנו כמו פרות מוווו. כל מה שאתה חושב, זה בדיוק מה שהפרה שלך חושבת. ישתבח שמו היא יכולה לאכול יותר, מכניסה את הראש לדלי פלופ, מה הכלב שלך חושב? בדיוק מה שאתה חושב!

כתוב בזה"ק שזהו סוד הקרבן, כי הנפש ההבהמית שלו, זה בדיוק כמו האדם, ע"י הסמיכה והוידוי נכנס הנפש הבהמית שבאדם בתוך הקרבן, שוחטים את דמו ומזין על

דרכי נועם

גבי המזבח, ונטהר האדם.

שם שומעים את הניגונים של הלויים, החלבים נקריבים, חלק לסט"א והדינים עוזבים אותך.

וכן ברכת האכילה, ברכת המזון, ברכה אחרונה, כל הברכות שאנו עושים, זה השחיטה ששייך היום, כן מבואר בכלליות המאמר הזה, בזה נמצא ענין תיקון של העולם, המתקת ההסתרה, שאתה מברך את ה', ואתה יודע שיש כאן הקב"ה, קוב"ה ושכינתיה, וכל המלאכים מליארים מאזינים לך, אתה הנשיא הכי גדול כשאתה אומר 'ברוך אתה'. ידעת שמככים לך? אתה בשידור חי! אתה מנהיג את כל הבריאה כולה. מה שאמרתי עכשיו, זה הרבה פחות ממה שנעשה באמת. זה רק משל. מככים לך שתאמר סוף סוף 'ברוך אתה'. שהאדם הוא הכבוד של ה'. 'ברוך' ממשיך מאין סוף כל החסדים, אתה ה' אלקינו, ומלך העולם, מעכשיו ה' הוא מחדש מלך העולם, וכל המלאכים שומעים ואומרים שיר נפלא בכל העולמות. וכך נמשך שפע לכל אחד, ומאז הכל נהיה מכובד, הלחם והמים שלך מכובד, ואתה מכובד.

וכל זה נכלל בענין שחיטה. שתבין שאם אדם לא מברך, הוא כמו שוחט אדם זקן, מרים את הזקן ומעביר סכין על הצואה. כך יש הרבה חברים ששוחטים אותך, כי כל מה שעובר עליך, זה בגלל מישהו ששחט אותך, תשעים אחוז הוסיפו העצבים שלך, אבל מישהו שחט אותך. בישיבה היה חייב לבנות אותך, אבל לא קבלת את זה נכון, בדרך כלל שוחטים אנשים, על ברסלב, והיום גם בתוך ברסלב יש רשעים כאלה, תדע שיש שוחטים.

ויש 'גילוי להשוחט', גילוי בשבילך שתדע שמישהו שחט אותך.

המאמר הזה מגלה שיש גילוי אלקות. יש בגין דישתמודעון ליה, המציאות הזה שעובר עלינו, כי יש באדם חמש בחינות. גוף נפש, אדם בהמה, חומר צורה, אור חושך, שכחה וזכרון, כי האדם יש בו חלק בהמה, זה השליחות שלנו מתוך החומר והבהמיות להכיר את ה', שזה כבוד, לגלות כבוד ה' על המאכל. וזה מעלה כבוד ה'.

אדם לא יכול לעשות כלום, כי שחטו אותו, צריך גילוי להשוחט, שהאדם ידע אני שוחט את עצמי, בוקר טוב, תעשה ברכה 'על השחיטה' לפני הנותן לשכני בינה, והרי יש לך תכלית אתה עובד ה' וכל העולמות מככים לך, אל תשחט את עצמך. צריך לגלות לשוחט, הצד הבהמי שלך. החומר, הגוף, הבהמה, הכסילות. החושך והשכחה, זה חלק ממך.

ויש שנעשה טקלא, שיכור לגמרי, משקה טקלא, לא יכול לצאת מזה. כי אתה שוחט, פסקו עליך להיות מגולגל בדרך שאין לך אפשרות לצאת, זה מה שעובר על רוב אנשים, עשו משהו ולא נסעו לאומן, נהיה עצוב ורק חושב על עצמו. והוא שבור. וכסף מדבר אליו כל היום, כסף כסף, שוכח לבטוח בה'. שחוט לגמרי, אין לי זה, ולשני יש. תעשה ברכה על השחיטה ותשחט, כי זה בדיוק מה שאתה עושה.

אומר רבינו שצריך 'גילוי להשוחט', היינו שעובר עליו כל מיני שגינות שבעולם, זה גזרה מן השמים שצריך לעבור

את זה, אבל איך זה נהיה חזק יותר, כשאדם שוחט את עצמו, ואם אחרים שחטו אותך, תבקש מקום שיכבדו אותך, ודבר ראשון תכבד את עצמך.

זהו עיקר תחילת המאמר, בלשון פלאי, לגלות שאדם צריך להעלות את הצורה ואת הנפש, להתענג מציצית ותפילין ומאמונה, להתענג מרבי אמת שמכבד אותך.

רבינו מאריך כמה לשונות שקשה להבין את המכוון, ומתוך ההמשך הכל מובן טוב טוב, שיש צדיק שהוא בחי' תענית, לא נגע בהבלי עוה"ז, והוא סוד אדם, מ' זה בינה, עולם הבא, עולם שבא תמיד, קטע אחד במשיבת נפש, רעיון אחד של התחזקות. ועוד חיזוק ועוד חיזוק, מכניס שכל בלבי, עוזב את העקשנות שלי שצריך להיות דווקא כמו שאני רוצה, ומכניס משהו, לומד משהו, ולא עושה עסק משום דבר, זה נקרא עולם הבא סוד מ', וכך מכניע ד' גלויות שמכים באדם בכל יום, זה נותן בוקס, וזה עם מקל, וד' סוגי גלויות. נר"ח, ד' עולמות. אין לי נפש ולא רוח ולא נשמה ולא חיה, אין טיפת שכל. זה ד' גלויות.

א' ד' מ', להתדבק באלופו של עולם ולהתחדש. איך מתחדשים ע"י צדקה יהיה אדם, מי שעוסק בצדקה, זה עיקר רפואת האדם שיעסוק בעבודה, כי זה צדקה לנפשו. אד משלא רוצה לעבוד, משתגע, לא עושה צדקה לנפשו, צדקה לאחרים בונה שמכבדים זה את זה, יש מקום בית כנסת. כשאדם לא מכין מוסדות לילדיו אין לו, ככה זה העולם.

עיקר הצדקה זה מה שהצדיק עושה איתנו, הוא נותן לנו חסד, אני עובד בשבילך, אתה רק תדבר לה' התבודדות. רק תכניס לראש שלך מחשבות טובות. תגביר את השכל על החומר. תגביר את השמחה על העצבות. זה יצליח.

אתה בטקלא, שתית טקילה, נגזר עליך להיות משוגע, ויש הרבה דרגות משוגעים, 99 אחוז מהאנשים לא נורמלים, מי שלא משבר נגה הוא משוגע, יש אנשים שכבר שחטו את עצמם, אבל אפשר להתרפאות. רק ע"י התורה.

תבקש מה', דרשו ה' ועוזו, תבקש מה' ותצא מהטקלא.

אומר רבינו שצריך להיות צדקה של ארץ ישראל, צדקה שמכבד את ה', אל תעשה עסק מטבע. כי א"י למעלה מדרך הטבע. וזהו גילוי תנוקות של בית רבן, הבל שאין בו חטא, אני אדם טהור וקדוש, אדם מכובד, לצאת מהמצב שאתה רואה את הרע שלך, ולראות את הטוב שלך, זהו הנהגת מדות הרחמים. אני אעביר כל טובי על פניך. שאנו צריכים להסתכל על נקודה של טוב.

מה זה נקודה, יש עט דק, אחד פסיק ארבע וכו', יש נקודה של מצוה אחת, זה לא שלך, זה של השי"ת. הנחת תפילין עשית מצוה גדולה מאד, תכיר בזה, אל תזרוק לאשפה, תראה את היופי של האמונה, זה נקרא צדקה של א"י שגורם הבל שאין בו חטא, ומתגלין אבהן, אהבה ויראה והתפעלות הנפש, אבות מתגלין בא"י, ומתגלה הדעת שלמעלה מדרך הטבע. כי בא"י אין גשם ע"פ הטבע, בא"י אין מדינה, זה סתם חבורת שיכורים, אין צבא אין כלום, רק השי"ת לבדו נמצא. גם פרנסה אין כאן, זה הכל צדקה, כל הרחובות שאתה רואה, הכל צדקה. בבית חולים הדסה יש שמות על הקיר, הכרתי הרבה מאנשים האלה, זוכר אותם

דרכי נועם

בשביל ה', מי שדבוק בפנימיות השכל בשלימות. אשרי חלקו, זה נקרא בגין דישמודעון ליה, להכיר את ה'. רבינו נותן את זה לאנשים שנפל עליהם גזר דין, אני נותן לו את הים' שלי, משרה עליך גן עדן, אל תחשוב מעצמך, רק תתחזק ותלמד ספרי רבינו, ושתמע ותעסוק בזה לשמה, להמשיך לבנות, להיות חלק ממשהו, כך יתעלה כבוד הנפש. העלאת הנחת רוח לה' נקרא העלאת מ"ן, נחת רוח שעולה מגשמיות עוזה, וזה נמצא בכל מה שאוכלים, כל מה שאדם עושה, נעשה משהו, ועיקר העלאת מ"ן הוא השתוקקות וכיסופין לתשובה, שהאדם מכיר שה' שומע אותו. בלי זה, אדם מיואש, סגור בבעיות, אך כשמתחזק באמונה, ויודע שאני סגור באיזה מקום, זה נקרא טקלא.

יש בזה הרבה מדרגות של טקלא, יש שהנפש לא נכנס לבעל חי, כי הוא ליכול, נפשות קשים, פגם הרפ"ח ניצה"ק, כמעט אין להם תקוה, אבל רבינו מתקן כל זה, כי רבינו נותן כבוד לכל אחד, מגלה בך את האבהו, האבוה"ק, שאתה נכד של אברהם יצחק ויעקב, ומגלה לך ענין צדקה של א"י, צדקה שמחיה את האדם, שיש לו הבל שאין בו חטא, קדוש וטהור כמו כהן בביהמ"ק, ואתה מרגיש אחרת לגמרי.

אלא שכולנו עברנו קורס שחיטה, אין לי תרנגולים ופרות, שוחט את עצמי, בכונה גדולה, רק תפסיק לשחוט את עצמך.

סכין קדוש יש בו י"ב בדיקות. מה עובר עלי, למה אני שוטה וודקה, למה אני עוזב את עצמי לחשוב על כסף וכבוד עצמי, אטופרא ואבישרא, טופרא זה מה שכואב לך, ובישרא זה אתה, שש ושש בדיקות.

שחטו אותך? נכון. זה עיקר הבעיה של בני אדם היום, שאדם חי במקום שאין כבוד, צריך שיהיה קהילה שמכבדים, יש כסף יש קצת כבוד, הכבוד מחיה את האדם, זההו בזקן ששכח תלמודו, תן לו כבוד, הזהרו בורידין, תדע שיש בכך לדבר בעולם מה להעלות. תכבד את הבריאה, ותשחט את הדינים. הזהרו בבני עם הארץ, כאן רבינו יורד למצב שקשה ללמוד את זה, בתוך הקטלא אין תקוה בדרך כלל, כמ"ש בזוה"ק.

דמעת העשוקים ואין לה מנחם, בספר קהלת. רבינו יורד לתקן גם את זה.

טקלא בפשטות זה קליפת נגה, שאדם נופל תמיד חזרה לכבוד ולמדות הרעות. ובוכה למה אני לא מצליח, קליפת נגה מתחדש, כשאין שמחה, כשאין הכרה של אמונה שה' נמצא פה, זה קליפת נגה, תערובת, כח מסתיר כאילו העולם ריק, וממילא תאות אכילה ניאוף וממון ודאגות כי לא רואה אלקות.

זה נקרא בריאה, בלי זה, כל העולם מלא אלקות. מזלות, יפה מאד, מה שאני עושה נחת רוח לה' נפלא, זה מאד גדול. אלא שנגה דקלי' עושה שלא מרגיש כלום, רוצה משהו שלא קיים. זהו הטקלא הפשוטה, שקשה מאד לצאת מזה, אדם רוצה להרגיש אלקות ולא נותנים לו. זה נקרא 'בני עם הארץ'. הנפש שלו טהור אבל מסובב בקליפות. כך יצא הדין, ה' רצה לרחק אותו לטובה, זה מציאות מה שהולך כאן בעולם.

כל אדם בא לעוה"ז יש לו נשמה, במצב של גלגולים רבים,

מאמריקה, הסתובבו אצל סבא שלי, היה רב. היו ציונים כאלה, מליונים מליונים נתנו לאוניברסיטה ולבית חולים הדסה. גם בקרית הילד כאן. הכל רק צדקה.

מתי תעשה צדקה לעצמך, זהו ענין של רבינו, סוד אד"ם, הוא בחי' מ' ומכניע ד' נותן לך את הא', תתדבק בה', תצא מהבית סוהר, תכניס בעצמך הבל שאין בו חטא, כמ"ש בסי' רפ"ב, תזכור שאני קדוש וטהור, כהן ולוי, בפרשת השבוע יש קרח, טקלא, משה רבינו מחזק אנשים שציצית זה קדוש וטהור.

קרח עושה קרחת בסוף השדה, זה יותר גרוע מקרחת תחת הכיפה, אל תעשה קרחת באמצע החיים שלך, זהו קרח, ה' נתן לך מצוה כדי שתהיה תמיד עם ה' בכל עת ובכל מקום, נתתי לך פאות וזקן וציצית, אע"פ שחם לך, בכל ברכה, תשמח.

הצדיק הוא האדם השלם, נותן לך בחי' תענית, בחי' מ', שגם אתה תתחזק קצת נגד היצר הרע, ותגדיל ותפאר ותראה את הפאר ואת היופי של הנקודה שלך, עד שתצא מהגלות, ונעשה מזה א'.

הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע, שם אתה חותך את הקליפות. ונעשה הכרה בגדולת ה'. בגין דישתמודעון ליה, יש לך הכרה בטוב שלך, למה, כי אתה עוזב את העקשנות שאני רוצה דווקא ללמוד כל הש"ס, ורוצה כסף וכבוד. תלך לבית משוגעים ואז תגיע להכל...

תקח מה שמשה רבינו נותן לך, כהונה ולויה, ומתנות כהונה, הכבוד שלנו זה המצוות שלונ, תגביר את הצורה על החומר, את הזכרון על השכחה. הדבר הזה מתגלה כשמרגישים מציאות ה'. כשעושים ברכה בכונה בפה, בברכת המזון, מכבדים את העוה"ז. כמ"ש רבי נתן בהל' ברכת הפירות שזהו ענין פירות א"י. כי בכל דבר יש ניצה"ק שנפלו לטקלא, ואנחנו הנפשות של הטקלא, כל מי שיש לו עצבות ועצבנות, זרקו אותך לזה.

למה רבינו מדבר כאן מהטקלא מאנשים נעשקים, בזוה"ק כתוב שהם היו ממזרים שנזונו והולכים ופורחים אלפי דורות אין להם לחם, גהינם כאלה, זה מה שעובר על כל אדם, להגיע לגהינם לוקח כמה אלפי שנה, תשאל את רבי יהודה פתיה, יספר לך. אולי תסע לאומן פעם בחיים, ברגע אחד תגיע לתיקון, כי חיפשת את המ' של אדם' של רבינו.

לא דברנו מה זה טקלא, רק 'גילוי להשוחט',

כִּי הַנֶּפֶשׁ הַיָּהּ [בְּחִינַת תּוֹרָה] כִּנְיָ לְוַהֲתוֹרָה שְׁהֵם מְגִלִים בְּנֵי עַמֵּי הָאָרֶץ, הֵם בְּחִינַת נִיצוּצוֹת. וְעוֹלָה לְהַשְׁכִּינָה בְּבְחִינַת מֵיִן נִיקְבִין, בְּבְחִינַת: 'חֲזִי בְמַאי בְּרָא קְאָתִינָא'.

הנצוצות מתעלן לפי השמחה והחיות שלך, העלאת הנצה"ק משרה על האדם מיד הרגשה, אם ילמד אח"כ יהיה לו כלים, אם יתפלל עם זה, מוסיף אור ומתרפא הנפש לגמרי. אבל אם אומר שהכל כלום, הכל כלום, אתה נעשק וזהו, זהו קליפת נגה.

הניצה"ק עולה להשכינה בבחי' מ"ן, בכל ברכה אנו מעלן מ"ן לה'. אבל אדם יושב כמו גולם, סתם אוכל ויושן בלי תכלית. מה נשאר ממנו.

הרי אנו עובדים בשביל ה', רואים בשביל ה', אוכלים

הצדיק שעולה לפעול רחמים.

הצדיקים המופלגים, אין לנו השגה בגדולתם, תלמידי בעש"ט עלו לבחינת נשמה, אין לשער דרגות הנשמה שלהם, כל היחודים צריכין את נשמות הצדיקים האלה.

אבל להוציא אנשים מהקליפות לעורר מדות הרחמים, צריכין מדרגה יותר גדולה, חיה, עד אור הכתר, הוא סוד הצדיקים המופלגים במעלה, שיש להם את העוה"ב ביד, ומשפיעים את זה בכל דיבור, וכל מה שמרבי סכבודם ועושים שיהיה מקום מכובד בשבילם, הם משפיעים עליה, כשאתה עושה, אתה נכלל בהם.

כי אתה נכלל בצדקה של ה', הצדקה של ה' זה תורה, שבת ויו"ט, תקח את זה, אל תשחט את זה. אנו מומחים לשחוט את זה. תבנה את זה, תקח את ה' שמכניע ד' יסודות, ותקח את הא', צדקה של א"י שהוא הבל שאין בו חטא, לא מגושם בעוה"ז אלא מתקרב לה'. עושה ברכה ורואה את הנקודות טובות אני לא בטלן מחוק.

זה עוזה. וכאן אנו לומדים שזה עוזר אפילו כשכבר יצאת מדעתך ואתה בטקלא מאד חזק, אפילו בטקלא פשוטה שהתחלת לנסות לצאת מפגה"ב, ושוב נפלת בתאות אכילה, תדע שהטקלא מחייב את זה. זה נקרא טקלא בפשטותו. אל תסתכל על זה, אם הסתכלת על זה, שחטת את עצמך בלי ברכה.

נגזר על האדם שהוא צריך לתקן, אפילו האידיוט הזה יש לו תיקון, איך, בכח רבינו, התיקון קשור לענין התגלות הכבוד. כי עיקר עבודת האדם הוא לגלות כבוד ה', ה' ברא את המים, מאמינים שעשיתי משהו בברכת שהכל, אין לי שום דבר חשוב אחר בעולם מלומר ברכה אחת לפני ה'. תגיד ברכה ברמקול או בטלפון. תאמין ששומעים במקום רחוק? הטלפון מלא גלים, זה מגלה אלקות. מה זה גלים, אלקות. כל מיני סוגי חיות אלקות. V G וכל מיני רדיו, איך מעבירים מידע לשמוע לרחוק וכו'. הכל אותיות והשפעות. והברכה והתפילה שלך נשמעת בוודאי, אפילו שאתה עייף, לכל הפחות תחיה את עצמך אל תשחוט את עצמך.

צריך לעשות 'גילוי להשוחט'. השוחט יושב במקום מלא קישקאלאך, והעוף נותן לו סטירת לחי, מקום מלא בלאגן, שם שם עיקר העלאת הנפש של האדם, תיזהר מאד, אם אתה מעלה את הנפש הזה, בוודאי יהיה לך עשירות. כי על השחיטה בגימ' ר"ת דבזעת אפך תאכל לחם, תל"ז. אם אין לך פרנסה, כי אתה לא עושה ברכה ולא מתפלל. זהו הטקלא, גזרו עליך שאם תתחזק במקום שלך, תזכה.

רבי נתן אומר שלכן עושין קידוש על היין, רק בשבת לשתות, לצאת מהטקלא זאת, ברכת הפירות הלכה ג', יין מכבד. כי בכל דבר יש גלגול של חיות אלקות. אם בשעת מעשה נפלת, אנחנו מתקנים אחכ ע"י התבודדות, או לפני זה להתפלל על כל היום הבא, לגלות דעת הכל לשם שמים, ויש התבודדות אחכ, מגלה דעתי שאני רוצה רק את ה', ובשעת מעשה אף אם נפל, הוא הבל שאין בו חטא, לא שוחט את עצמי.

ומי שמחליש דעתו, הוא שוחט עם סכין פגום, כל מיני עזי פנים ששברו אנשים, ורוב אנשים שבורים ממישהו ששבר אותם, לא רק שבורים אלא יוצאים מדעתם, וזה נורא ואיום מה שקורה לאדם.

בכל גלגול דנים אותו, ללכת לכל הרוחות וזהו, הוא בטקלא, ויש אנשים שקלקלו את עם ישראל ואין להם חלק לעוה"ב, והוא עף למעלה, יסורים קשים הוא מסובב בשדים ורוחות רעם, יש לו קלשון עם זנב עם שפיץ, זה מחשבות של משוגע, חושב שרואה את זה, והכל דמיון. זהו הטקלא שעושה את האדם משוגע, עצוב, לוקח סמים ה' ירחם, ולא יכול לצאת. זה גלגולים מביהמ"ק עד היום. בדרך כלל נותנים להם רשות לטוס על חוף הים, שם מתקררים, הולכים שם כל נפשות חולי הנפש. וזה רחמנות גדולה מאד.

כל מי שעובר עליו בעיות בפרנסה זה גם טקלא, שנגזר עליו שיעבור עליו. למה נגזר, ה' לא רוצה דין, זה לטובתו. אם אתה לא תהיה שוחט, אתה תצליח. תעשה ברכה 'על השחיטה', מרים את הזקן ושוחט את עצמי, צריכים גילוי להשוחט, הלו, תכבד את עצמך.

העוה"ז מלא פגעים שאדם פוגע בשני, בדרך כלל יש מקום של כבוד, פעם היה בברסלב מקום של כבוד, היום רק בזיונות, זה הכי טוב. כי חיים לכבוד ה', לא צריך כבוד מאנשים, יש לי כבוד אלקי, זה המצב הכי טוב. זה המצב היחידי ששייך לחיות. אשרי מי שקובע מקום של כבוד זה לזה.

המצב שלנו, צריך גילוי להשוחט, רבותי השוחטים המכובדים, תפסיקו לשחוט את עצמכם ואת אחרים, ולא להתייחס לשורש השחיטה כאנשים אלא כשדים כומרים וחמורים, אל תענה לו, בעלי לשה"ר ורכילות הם הפגם הכי גדול, כמ"ש מהרנ"ת על תורה זאת, כל גזירות תח ותט היה בגלל מתנגדים שמי שהתקרב לרבינו שחטו אותו.

כשאדם לא עושה מה שאומרים לו לעשות, אין שום ביון כלל. כבוד דקדושה מרפא את האדם, הזהרו בזקן, תכניס לו חיות. נקודות טובות. תצא מהבעיות. אל תשחט את עצמך, הלא יהיה לך חבר שתתנהג אליו בכבוד והוא יכבד גם אותך, בני קהילה של רבינו, זה מציאות של כבוד, ומלא חיות. ורק אנשים שמצייתים ומתאחדים והולכים, היום יש כבר מציאות אחרת, יש רוצחים, וצריך להתייחס לאדם כזה, כגרוע מחמור, כי הוא בטקלא, נגזר עליו שהוא יהיה עקום, כל מי שעוסק בלשה"ר, אין לו שום חלק לעוה"ב, אין לו תקוה. אסור לך לחשוב שיש לו תקוה. זה הדבר הכי חמור בעולם, לא צריך למחול כלל, רק למחוק אותם מהראש.

אתה צריך לדעת שמישהו עשה לך משהו, מישהו הוריד אותך. כשאתה מבקש עבודת ה', וברסלב, ובתוך זה מישהו מבלבל אותך. זהו התיקון שלנו, כי התיקון של הטקלא הוא שנתנים לאדם חיים קשים והוא מתחזק. יש חיים קשים של בעיות פרנסה ותאות אכילה, ויש שנהיה חצי משוגע מלחץ, ומתיר לעצמו לקחת דברים, חושב שמותר לו, זה אסור. כל מיני דרגות של טקלא.

רבינו בתורה הזאת יורדת למקום שאף ספר לא יורד, הטקלא הוא בפשטות קלי' נגה, כמ"ש בע"ח שער מ"ט, בפשטות הוא המקום שאנו נמצאים, שאין לנשמה כח לראות אלוהות בקביעות. לא מצליח להעלות הרפ"ח, כי התאוות מתגברים, פעם כן מצליח ופעם לא, זה הטקלא. ואסור שתתייאש. כי יש תקוה. זהו הטקלא בפשטות. שצריך להעביר את הערלה ע"י שתקח את האור של

דרכי נועם

הנפשות.

היום עיקר עבודת הכהן הוא להמשיך את הברכות, צריך לכבד מי שממשיך, לכבד את הצדיקים, אין כבוד בעולם רק לה', הכבוד שמים, התענוג אצלינו הכי גדול זה בזיונות. אין לי כסף ולא כבוד, זה התענוג, הנה אני קרוב לה', ישמע בזיונו ידום וישתוק.

אשרי אדם שיש לו פינה עם כמה חברים שלא הורגים אותו. מי שרוצה יכול לפעול לעשות מקומות כאלה, תעשה משהו, בכל מקום תעשה קבוצה שמדברים יחד בעבודת ה', ותהיה שם, תעזור שם, שלא יהיה פגם כבוד.

סוד לוי, הוא מי שמתחיל בעבודת ה', ועבד הלוי הוא, יש לו עבודה קשה, הוא יצא מחשבון י"ב השבטים, הוא בחי' אתערותא דלתתא של כל השבטים, זה דבר קשה, אין חשק, מרגיש בטקלא קשה, הטקלא הפשוטה זה חסרון ההרגשה, קליפת נגה, כל משהו שלא דביקות, זה הנגה, ה' ברא עלילה כזאת, ספרו בגוים עלילותיו, זה סיפור גנבה כזאת, שה' ברא עולם שיכסה עליו, באמת הכל נפלאות גדולות. הגוף של האדם מלא פלאי פלאות. אשרי אדם שמתעורר קצת בתפילה, לאשתמודע, להכיר קצת את ה'. לצאת קצת מה' פגמי הנפש, שכחה חומר מיתה בהמה חושך, תגביר את הצורה על החומר, את השכל על הכסילות. רביו מכניס את השכל עד שאליו, תשמע, תדון את עצמך לכך זכות, אל תעשה עסק ממה שעובר עליך. הצדיקים מראים לנו כבוד אלקי.

זהו כ"ד מתנות כהונה בפרשת השבוע, וזה היה מחלוקת קרח שעשה קרחת והוציא את עצמו מהשכל, לא האמין במזוזה וציציות, רק הכל, בית מלא.

הצדיק שובר את היצר הרע, בחי' תענית, ס', תתחיל לחיות ולהשתנות. תצא מעצבות ושברון לב, הכל ישתנה לטובה. בוודאי שאפשר להשתנות לגמרי, כן כן, הנה עזבתי את השחיטה העצמית שלי, רק שוחט כל יום את עצמי רבע שעה, בסכין טוב בלי פגם, הרהור תושבה עם ברכה, שובר את הדינים.

אלא שיש בני עם הארץ שלא נולדו בקדושה, קשה להם יותר, זה רוב אנשים בעולם, יש בן עם הארץ ויש עם הארץ עצמו שמונח בקושי הנגה, ויש שיש עליו גזרות שצריך לעבור בעוה"ז יותר קשה, אין דרך לתקן את זה, הוא נדון כמו ממזר, רח"ל. אבל נותנים לו תקוה, ומתוך הגבורות הקושי הזה ושתיקתו, יזכה. והעיקר שלא ידבר מהבעיה, לא ישחט את עצמי, רק יקבל באהבה ויראה את החסדים, ב"ה יש לי משהו בעולם, כך יבא לחכמת התורה. ולא חכמות חיצוניות של בני אדם. רק דרשו ה' ועוזו.

אל תסתכל על השכל העצמי שלך, זה כמו שוחט, טקלא, אם הדבר מאד מעצבן אותך, זה סימן שזה התיקון שלך. שחיטה זה התבודדות שאדם עושה תשובה ושוחט את עצמו בכשרות.

לכן רבינו יורד למצב פגם הנפש, שזה קליפת נגה שהוא לא מצליח להתקרב לה' מתוך זה. כי נפשו נעשקת, סדרו אותו, מחקו אותו. כן, מוחקים את האדם בטקלא, יש אחד שזה רק קצת קליפת נגה, ויש שלא מצליח ללמוד ולא מרגיש שבת ולא כלום, אל תעשה עסק, תחשוב מרביו ותצא מזה. ויש אנשים שנכנסים לעצבנות וכבידות. ויש אנשים שמשתגעים ויש בזה הרבה דרגות של שגעון, כל אלו יש

רבינו מתייחס למצב הזה של אנשים בטקלא הזאת, שזה אדם שלא מצליח להיות קבוע בעבודת ה'. וטועה כמה טעויות. אדם שכבר שבור ועצבני, כמו בארץ ישראל מדברים עברית, עברית מאד מסוגל להיות צבר עצבני, צריך לדבר בלשה"ק, כלומר, רגוע רגוע.

כולנו יש לנו תקוה, התקוה זה תתחבר לאור התורה, יאיר לך נקודות טובות והתפארות שה' מתפאר איתך, יש צדקה וחסד עצום שמתעורר בכח הצדיק, הצדיק פירושו להתחבר לאור הדעת שה' רחום וחנון, תתחבר לאור הבעש"ט, תסתכל בפנימיות. יגלה לך מה זה השי"ת אבינו אב הרחמן.

רוב המחשבות שאדם חושב, זה דמיוני, רק תורה תפילה אמת ושמחה זה אמיתי

אדם נמצא בגזירת טיקלא, יש מי שהוא אבוד לגמרי. אפילו משוגע, רק ישמע, השמיעה יחזק אותו, בידך לתקן את זה ע"י בחי' ברכה, להעלות נחת רוח לה' באתערותא דלתתא, כמו שוחט זריז, כראוי, שוחט את הקליפה ויודע שעשיתי כבוד לה'

אנחנו מעלים את הדצח"מ, העולם מלא מכבוד ה', בכל דבר יש מצוה, והתעלות. וכל תפילה זה דרבנן אבל התבודדות כשיש לך בעיה זה דאורייתא. התפילות מסודרות הם תיקון העולמות, אבל הוא מדרבנן, בק"ש אתה שוחט את עצמך במסי"נ על קידוש ה', מסירת נפש להיות ברסלבר, לעסוק בענין רבינו במסירות נפש באמת. זה השמחה שלי.

וזהו פירוש הזהרו בבני עם הארץ, שלא נולדו בקדושה, יש שם נפש שדנו אותה, היה יכול להיות נביא וצדיק, התחייב משהו וזורקים אותו, וזה אתה, זה נכנס בך, ולכן עובר עליך שאתה לא מסוגל לצאת מקליפת נגה, לא בנש"ק, אנחנו בנשק"ם אמיתיים בני רבינו, בלי הבעיות של בנשקים, יש לנו כח קדושה אדיר, רוח נבואה שמרפא. זה לא כלום. זה הכל.

אלא שאצלך זה כלום, כי העיקר זה כסף כבוד ומה שאני רוצה, זה שגעון ממש. הצדיק מוציא אותך, מלמד אותך שהעיקר לומר מודה אני, ולומר בראשית ברא אלקים, כי התורה מכניס נשמה, אל תלך אחרי הרגשות שלך שזה הטקלא.

פשטות עבודת האדם לברר הנגה, מי שנזהר בקדושת הברית וקדושת אכילה הוא חי חיים טובים, כל היום מכבד, מכבד את הבננה ואת המים, ומברך בקול וכראוי, הוא מכבד את הנפשות. עושה ברכה ומתעלה הנפש ונמשך פרנסה, ועי"ז אתה יוצא מהקליפות. אם לא מעלה אותם הם חוזרים במכות, חלומות לילה וכו'. מותר להם לשגע, ואדם מסובב בוכחות האלה, כי שחטת אותך בלי ברכה.

אז תתחבר אל הצדיק שהוא באמת שוחט את הדינים, ומכניס בנו להתחבר עליהם, לבדוק שש ושש בדיקות התבודדות וישוב הדעת, ברוחינו תבגשמיות שש ושש. וכך תשחט את גשמיות העוה"ז, תוציא את הורידין, ותעשה את הצמנפך.

תתחבר לצדיק שיש לו גן עדן, הבל שאין בו חטא, עי"ז אתה מחובר לכהן, קרוב לכהונה ממש משמש בביהמ"ק. כהן צריך כבוד. קרח ראה את הכבוד של הכהן, כי באמת צריך לכבד את הכהן, כי כל עבודת הכהן הוא כבוד, להעלות

דרכי נועם

ניצה"ק מאד גבוהים, חלקי אלקות שלפני השבירה, ניצוצות נוראים גדולים מאד, אחד מהם יותר גבוה מאור הכתר, הבנת? בכ פעם שתאה מתחזק לצאת מההרגשה שלך ולהתדבק בתורה, זה עיקר מציאות העלאת הניצה"ק, וזה ע"י שאתה לומד תורה ואומר ברכה בכונה, ויודע שה' מחכה לברכה שלי. אומר, רבונו של עולם אתה הבורא של הדבר הזה, ה' מתכבד ע"י הדבר הזה. ומזכיר את המציאות של ה', הוא הברכה, חכמה ובינה זה האור של הדבר, ומתגלה חג"ת, אתה ה' אלקינו, אבהן, הבל שאין בו חטא. מלך העולם.

אשרינו, לא צריך לריב עם משה רבינו להיות כהן, אני כן כהן, ממלכת כהנים וגוי קדוש, נותנים לי כ"ד מתנות כהונה, להמתיק הדינים של כ"ד בתי דין, תכבד את הקדושה שלך.

העלאת מ"ן הוא בחי' 'חזי במאי ברא קאתינא לגבר', כי הילד היה צעיר ועשה בלאגן וישב בכלא, אחרי הרבה שנים פוגשים אותו הנה התחתן והוליד חמש ילדים והוא עשיר מופלג וגם ראש ישיבה.

כך כל ניצה"ק, כשאתה הולך ברחוב וחושב מי ברא את העולם אתה מעלה ניצה"ק, והמלאכים אומרים בשמחה גדולה ביותר, רבונו של עולם פלוני בירר ניצה"ק.

אבל יש קרחת, קרח, שאומר שאין כלום, כי הלימוד שלך לא לימוד מספיק טוב, תיזהר לא להיות כזה, משה רבינו אומר תקיים מצוה אחת, ציצית, פיאות. הבל שאין בו חטא. אל תעשה קרחת.

תכבד את עצמך עם האמת הכללי שאני קרוב לה', אף שלא תרגיש את זה, כי זהו הטיקלא, זה התיקון שלך. ואח"כ תרגיש קצת, הקצת הזה מספיק, מתי תזכה, כשתתקן את הקטלא, איך, כשתקבל הכל באהבה, עובר יאלה, צל"ש. וזה ע"י שאתה מברך.

ובשביל זה צריך לכבדם,

הכל תלוי ב'הזהרו בני עם הארץ', לכבד אחרים וגם את עצמו, וכ"ש מי שעוסק בצדקה, זה עיקר הכבוד. אם אתה רוצה להצליח בעלם לעשות כבוד לה', תעבוד, תעשה משהו, אם לא, לא יהיה לך ולא לחברים, רבינו השאיר דבר שזה תלוי באנשים שעושים, כל אחד צריך לכסוף לבנות לרבינו בנין גדול, מקום של תורה ותפילה, וללכת יום ולילה ולעבוד על זה. זה התקשרות לצדיק ע"י נתינת הצדקה שמוציא מאדם את המדות הרעות. כמ"ש בסי' ד. מה מכבד את האדם, בנין מקום.

היה בברסלב חיות וכבוד גדול, לפני שבאו המשוגעים, נחזור לעצמנו, והעיקר שלא לעשות מובלעת וכו'.

כי על ידי הכבוד יתגלה ביותר התורה מהתעלמותה, הינו הנפש.

זהו הכבוד, לגלות התורה מתעלומתה. איך, ע"י ניתוח? בני עם הארץ יש להם את התורה? אלא שזה מה שכל אדם משיג את האור של רבינו, כמ"ש בלקו"ה, ועי"ז הוא לומד גמ' ושו"ע, כי יש לו הרגשה ברוחניות.

הכבוד הוא המציאות שאתה נכנס חזרה לעבודת ה', לתורה ותפילה, מה זה ברכה מה זה שבת, שבת זה התגלות הכבוד, ובימות החול עובדים לברר את ל"ט מלאכות

להם תקוה אם אתה רוצה, תעזוב את הכבוד שלך ותחשוב על כבוד שמים והכל יסתדר.

תחילת המאמר פותח בהשגות אלקות, בגין דישתמעון ליה, והזהר בזקן לכבדו, ושחיתת הורידין, והזהירות מעם הארץ. טקלא בזוה"ק היינו אנשים אבודים, אין לה מנחם, זה הבעיה שאין לך את רבינו נחמן', זה סוד יפת תואר, שצריך לתקן בעוה"ז ניצוץ, אור החיים הק' מסביר ענין יפת תואר, שהניצוץ יפה מאד, תעלה אותו, אל תפגום בו, אל תזרוק אותו, תכבד את הניהצ"ק הזה, תכבד את עצמך, אל תהיה עצבני בלימוד, הולך הולך לא הולך לא הולך, כי זההטקלא, אתה חייב לעבור את זה.

רבינו לא מדבר בדרך כלל מענין הטקלא, בדרך כלל אדם מיואש בעוה"ז, כאן רבינו נותן לזה תיקון, מביא אותך להשגות אלקות וזביקות ושמחה, רק אל תהיה קרח עקשן שאומר למשה 'אני יודע ללמוד יותר ממך', כולם איתי, כל החזנים והגבאים וראשי סנהדרין כולם איתי, העולם איתי לא איתך, כך אומרים המשוגעים שכולם מרגישים כמוהו.

צריך לדעת שכל אדם עובר עליו, אבל יש מנחם.

כתוב בזוהר חדש, יש נפשות גדולות, אם הם לא לומדים אין להם שום חיות, מונחים באוכמא דקליפה, אין לו שום חיות רק ללמוד תורה, לא רק רמבם תוספות וסברא ופלפול, רבינו הכניס את כל עומק הפלפול שבתורה בתוך ספר 'משיבת נפש', זה ספר הכי עמוק של כל התורה כולה, והוא גורם שתלמד גמ' ושו"ע ותפסיק לבטל את הזמן ותעשה ברכה ותהיה שמח, להוודת ולהלל לה'.

אם לא, הוא כצפרים האחוזות בפח, הולך לפח, כי הוא עצבני ולא לומד. רק אמונה בכל דבר, תעשה מה שאתה יכול ותשמח, וכל דבר לשמה, לשם שמים, לתקן את הניצה"ק שקשה לתקן אותם.

'אין אנו יודעים הדר תפארתם רק ע"י תורתם', שמרגיש חיות בגמ' ובדברי הצדיק, סימן שיש לך נפש. מה אתה עושה כאן, וכי אתה משוגענער ברסלבר? כך אנשים מבזים. אבל ידענו שהרגשנו כאן תורת אמת וזה ענין אחר לגמרי, האמת הזה הוא כל חיותי, אין לי שום דבר בעולם קר החיות הזה. רבינו מכניס לנו חיות פשוטה בתורה ומצוות. זה החיים שלי, בלי עצבנות ולחץ ודחק של גשמיות. לחץ רק בשביל שמירת הזמן.

תצא מהטקלא תכניע את הגוף, תבא להשגות אלקות. קבלתי את הצדקה הנהגת החסד שרק זה מכפר את הקטלא. אז תגיע לבגין דישתמודעון ליה, כי יתגבר על ה' חלקי החושך שבגוף, עולם העשייה זה עצבות קשה, יצירה הרגשות. בריאה נפש שבורה, עולם האצילות צריך חכמה עם יראה. רק תקח את רבינו ותעזוב את עצמך.

אדם חייב לעשות את עצמו שמח, תקח את הצדקה של רבינו, תקבל את האור של תורה. קח את זה. מי שלוקח את זה, זוכה חיות, וכבוד עצמו דקדושה.

כל הלכה מדברת על מאמר זה בעונש של לשה"ר ורכילות של מישהו שפגע בך, אם יש כאלה, תתייחס אליו כגוי משוגע, אפס אפסים. כך צריך לעשות בעוה"ז, ואני בורח לה'.

כל פעם שאנו מתחזקים ומתחברים לתורה, אנו מעלים

דרכי נועם

כאן רבינו מגלה איך יש פרנסה, תעשה ברכת על השחיטה, בזה מתבטל בזעת אפרך, ונמשך פרנסה. כשאתה מתחזק בחי' שוחט כשר, תבטל את עצמך מתוך הלחץ, ויהיה לך פרנסה.

זהו כלל קשר המאמר. וכל זה נכלל בסיום המאמר. דרשו ה' ועוזו.

וְהָ פְרוּשׁ: דְרָשׁוּ ה'

ספרו בגויים עלילותיו, ה' עשה עלילה, נדמה לך שיש אוכל, עץ, שיש, יהלומים, והכל רק אלקות, הדצחמ ה' ברא את אותם, ואנו מתקנים את זה עם הברכות שלנו, איך שאתה יכול, מה שעשית, קצת הזה מספיק. תעשה שחיטה כשרה, תשובה עם שמחה, אם לא, אל תעשה בלאגן, אנחנו כהני ה'.

כהן רצה להיות כהן, בסוף היו סוד מטה אהרן, והנה פרח מטה אהרן, ויקחו איש מטהו. של אהרן ויצץ ציץ ויגמול שקדים, למה לקח כל אחד איש מטהו? בשביל מזכרת?

אלא שאהרן הכהן זה הצדיק שמחיה את האדם, הוא עושה צדקה, דרגת מוחין דאבא, משה רבינו היה בדרגה גבוהה מאד, קרח היה לו מדרגה גבוהה אבל מצד קין, שובר אנשים, ג'ינ'גי עצבני כזה. משה רבינו אומר אני נתתי תורה לכל אחד, קרח אומר, רק לאנשים גבוהים מאד, בדיוק כמו שאני אומר. משה אומר שה' רוצה כל יהודי, אין שום רשות להפריד אנשים ולעשות לשה"ר ורכילות. מה התיקון, לגלות מי האמת. אהרן שאוהב שלום ורוזף שלום, תבדוק מי מקרב, מי עשה. ויגמול שקדים, שקדים זה תיקון בין המצרים, לשקוד על האדם, אגוזים, שקדים. זה דרכי ההתחזקות. אתה מלא מצוות כרימון. ויצץ ציץ ויציצית, אור אבא מצד זכר ונקבה, אור אבא, אתה מלא מצוות כרימון, אלא שרימון מעורב טוב ורע, הגרעין והפסולת מעורבב מאד. יש קליפה שהטוב בפנים ויש הטוב בחוץ, עסיס רימוני.

אהרן הכהן מאיר בכל אדם את הטוב,

ויקחו איש מטהו, כי עד עכשיו היה מטה של עצבות, אני מכובד, אני עשיר, אני ת"ח, עבשיו ראו, שהמטה שלי שחט אותי, עתה לקחו איש מטהו שקבלו מאהרן דרך איך להתחזק ולראות את הטוב שלי, איש מטהו, י"ב בדיקות הסכין, יודע איך להתחזק לעצמי ולאחרים. איש מטהו, נמשך עליו הסתכלות אחרת לגמרי, ציץ לשון הסתכלות.

ומי ראוי לזה, מי שיש לו בחי' עולם הבא, אד"ם, שיכול להאיר בך ה' זרקות של שלימות הנפש. שמוציא את האדם מגלות ד' יסודות. כמ"ש לקו"ה שיש ה' ויש ד', כל מחשבה דיבור מעשה ועצם הנשמה שלך חולה, לכן תתחבר לרבינו בכל דרך, עצות של רבינו, צדקה לרבינו, הכל

קח את המטה שלך, זה השתנה. יש מתנו תכונה, עי"ז אני דבוק לצדיק, הבל שאין בו חטא, כי מכבד זקן ששכח תלמודו שזה אנחנו, בכל דבר שלא מצליח, תחזק את צעמך, תשחוט את הורידיו, תוציא מעצמך את הדמים האלה שמערבבים אותך, זה קליפת נגה, טקלא ערבוב טוב ורע, תבטל את הדין, תעשה שחיטה כשרה. תקח בן אדם ששוחט את הרע שלך ותשמע לו. וציץ ושקדים מוציא פירות וברכות. והכל טוב.

אם לא, אוי להשוחט הזה שלא מברך בכונה. ב"ה יש היום הרבה שוחטים כשרים, צריך לעשות להם ספר התחזקות

בבריאה, התגלות הכבוד הוא התגלות לימוד התורה, וצריך בכל יום כמה שעות מסירות נפש לגלות את התורה, זה צדקה ש לא", לכבוד ה'.

אבל אנשים רוצים שהרב לבדו יהיה עסקן, זה לא נכון, צריך לבנות כבוד ה', לגלות תורה מתעלומתה.

השליחות שלנו בעולם עיקר הדבר לצאת מכבוד עצמי, כל מצוה וכל עבודה בלי פניות, לא לבקש כסף או כבוד, ולקבל כל דבר בבחי' ישמע בזיונו ידום וישתוק. נכון שצריך לבער את הרע, יש אמת, יש תור תמשה, יש מתיקות נעימות כבוד דקדושה, זהו שורש הנפש, וכאן אתה יוצא מהטקלא, מהמריבה. אל תשחט את עצמך

כך תזכה להתדבק בשורש, לחשוב מגדולת ה', ולהתדבק בא"ס, בגין דישתמעון ליה. רבינו מחבר בחי' שאלו תחתית עם שורש הגבוה, כי בכח הצדיקים המופלגים, הבעש"ט כוון לצדיקים שמנהיגים את ישראל, כל רב שממשיך תורה צריך לכבד מאד. רבינו אמר שצריך להכיר טובה למי שגורם לאנשים שיורידו הבלורית ויגדלו פאות וזקן, אפילו מפורסם של שקר, כי הוא עושה כבוד דקדושה.

העצה שלך הוא לצאת מעצמך, להתחיל בכל יום, היום אם בקולו תשמעו. גם כשיש ירדות גדולות. תמיד מחיה את עצמי עם הטוב שלי, וברכות ותפילות ופרק תהילים, בזה אני ממליך את ה' בעולם ומעלה את הנפשות מגלותם. זה לא צחוק, תסתכל על זה כמי ששוחט פרה גדולה, זה דבר קשה, אבל אחכ יש סטייקים. זהו כבוד אלקי. צדיקים אכלו בשר, כי זה כבוד ה'. אבל כשנכנס בתאות אכילה הוא בטקלא, תדע שה' בודאי נמצא אצלי, אל תאמר שנפלת. קרח עושה קרחת. התורה משתוקקת אליך, אתה צריך להיות חלק של גילוי אור תורה בעולם, חלק של רבינו, תעבוד בשיביל המציאו תהזה, בצדקה ותורה ותפילה שיהיה מציאות של גילוי הכבוד.

הכבוד בא בג' נקודות, נקודה עצמית נקודת חבר, ונקודת הרב.

אדם צריך להתעורר שאין לו תקוה לצאת מהטקלא רק כשיתחבר לכבוד של הצדיק, תתחבר חזק אל הרבי, אל החיזוק, אל הלקו"ה, אל השכליים האלה שמשנים את האדם, ואח"כ תתחבר לאהבה ויראה. וכשיעבור משוגע שהוא נגד אהבה ויראה, יש להתחזק ביחד נגד המבלבלים, כולם יודעים שזה לא נורמלי.

תתחזק מאד, כי התורה משתוקקת לנו, זה נמצא אצלינו בתוך הארת האמת. זה שייך קצת בתענית שלך, קצת בשבירת התאות, שוקולד אחד פחות. וואו, עשיתי משהו להתקרב לה', רוצה רוחני ולא גשמי, קצת ברכה בכונה, אני כן ממליך את ה', קצת להאמין שהנשמות המוגלגלות נמצאים ואני עובד את ה' בכל רגע, קצת חיזוק מרבינו.

כך מתעורר סוד אד"ם, בכח הצדקה, עיקר תקוות כלל ישראל זה צדקה, מי נמצא בגן עדן למעלה, אנשים שעשו מסירות נפש לבנות בית כנסת וכו', וכ"ש מי שנוגע בענין רבינו, אפילו יביא בייגאלאך, יש לו תקוה. כי תיקון של חטא העגל היה צדקה, תיקון העולם הוא צדקה, בחי' חסד, כשאדם עסוק בעשיית חסד, הוא מרגיש חסד ה'.

כסף זה דבר הכי בעייתי בעולם, זה עושה כאב לב, כשזרק את הכסף לצדקה, יש לו חיים.

דרכי נועם

הִינּוּ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, וְלֹא עַל יְדֵי חֲכָמוֹת אֲחֵרִים. שְׁהֵם סְכָלוֹת וְחֹשֶׁק, בְּנֶגְדַת חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה. וְצ"ע אִיךְ אִפְשָׁר לְדַרֵּשׁ אֶת ה' עִם חֲכַמַת הַרְפוּאָה וכו'. אלא שתדרש את ה' בחכמת התורה שנמצא בכל העולם

כמו שאמר בתחילת המאמר, תגיע לאשתמודע ליה, תבין שאתה מעורב חומר וצורה, החומר הוא לפי הטקלא שלך, לפי מה שהגלגול מחייב אותך לעבור ריחוק וכו', והנגה מתחזק, ואדם לא מצליח להכנס לקדושה ונופל עוד פעם לתאוות. זה בפשטות מה שעובר על מי שאין לו נשמה דקדושה. ויש יותר גרוע שהחומר מכביד עליו כסף ופרנסה ולחץ, ועצבנים ועצלות. ונהיה יותר משוגע כמה דרגות. זהו הטקלא. שיכור כל החיים.

רבינו אומר תתחבר אלי, יהיה לך תקוה.

דרשו ה' ועוזו, שלא יהיה לך חכמות אחרות, איזה? כל חכמה שיש לך בראש, זה בוודאי הטקלא, בלי שום ספק, נקודה. מה שעובר לך בראש, זה בוודאי דמיונות. רק אם זה תורה, שמחה וחיות ודביקות. זהו. מה שנכנס בראש, זה טקלא, לגלגול החיים, כל שעה גזרות ודינים חדשים ונסיבות חדשים, אתה לא תופס מה שהולך פה.

רק כשאתה דורש את התורה של הצדיק, וזורק את החכמות שלך, דרשו ה' ועוזו, רוצה להרגיש גדולת ה'. צריך לתקן ה' בחינות של נר"ח"י, כחמש הלשונות הנ"ל. תדע שכל החכמות שלך הם סכלות וחושך.

וְעַל יְדֵי מָה תִּזְכָּה לְחֲכָמוֹת הַתּוֹרָה, בְּקִשׁוֹ פְּנֵי תְּמִיד, עַל יְדֵי צְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

כל העולם יודע גדולת הרבי מסאטמר, שהוא ייסד את עבודת הצדקה בעולם, אין שם אחד שלא עוסק בצדקה, אני זוכר בילדותי, אנשים הכי זקנים כולם צריכים להסתובב לבקש צדקה, כל אבן בירושלים זה מהצדקה הזאת. הבינו שאם תבנה יהיה לך, וכך יש להם עשירים ומוסדות. אם אתה לא עושה, אין מוסדות. אתה בדביקות. יפה, אבל צריך כבוד, בקשו פניו תמיד, תדרוש את ה' בצדקה. להפיץ ציץ ושקדים ומטה משה לכולם, תאיר את החסד הזה, האבהן הזה, שה' כן נמצא איתנו, זה רק נסיונות, כמו בהמה שצריך לשחוט ולהעלות את הנפש למעלה. ובכל יום יש חיות בבירור הניצה"ק. וזה העיקר לעשות קצת נחת רוח לה', התורה שלי עם פניות וכו', רק קצת לעשות נחת רוח לה'.

פְּמוּבָא בְּמִדְרָשׁ (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פְּרָשָׁה מ"ד; קֵהֶלֶת רַבָּה סֵדֵר א'): 'אִין בְּקִשְׁתּוֹ פְּנִים אֶלָּא צְדָקָה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים פ"ה): 'צְדָקָה לְפָנָיו יְהִלֵּךְ'.

צדק לפניו יהלך, צדק זה דינים, לפניו כשיש פני ה', הצדק נמתק, ועולה לאא"ס, כי הצדקה גורם שיש כבוד ה', הצדקה שלנו זה להתחזק, לדעת שה' איתי ואצלי, וה' אוהב אותי, והצדקה השניה, שיש חברים וחבורות בכל מקום בבית כנסת איפה שגרים חייב להיות חבורה של אברכים בחורים מתחזקים ביחד עם נגינה, ומי שלא עושה את זה, רוצח את עצמו ואת משפחתו, צריך להיות מכובד, בלי בלאגן, בלאגן היינו שאין רב ודעת תורה, צריך תמיד דעת שמנהל את הדבר. תורה זה סדר חק ומשפט.

רבי נתן מפרש את זה על הדפסת הספרים שלו, לקו"ה שלו, לגלות אור תורת רבינו בדרך שיכנס בכל דור ודור. צדק לפניו יהלך, כך תמצא דרך שתוכל להתחזק, ותזוז בחיים,

ע"י התורה הזאת, כי כל פרנסת העולם נלקח משחיטה, ברכה זאת כוללת כל הברכות, במקום שאין ישוב הדעת, פרה לפני השחיטה איזה רחמנות הוא בן אדם גדול, עשיר גדול שאכל הרבה, תסתכל על הפרצוף המגולגל שם, מוּוּוּ. בוהה כזה, לפני ששוחטים אותו.

היום מהפכים אותו וכו'. ככה זה היום, מצער מאד, תדע, אני מעלה את הנפש שלך, ומזה נמשך הפרנסה, כי פרנסה נמשך מניצה"ק שנכנסים לכלים, כשלא עובד, אין כלים לניצה"ק.

בברכת על השחיטה, יש העלאת הניצה"ק.

זה מרומז בפרשת משפטים, שמי שנמצא בטקלא, כבר אבוד, ומיד אחר עשרת הדברות מתגלה שהתורה יורדת להאיר לעבד עברי, נשמה מגולגלת, עבד לפרנסה שלך, ועצבני למה אני צריך לעבוד, ויש אמה עבריה בחי' יפת תואר, וכל הפסויקים שרימוז הסבא לתלמידי רבי שמעון, והסביר להם רשב"י שהוא דיבר עיקר סודות התורה שעיקרו להוציא אותך מהבאלגן ולהאיר תוך הטקלא, המצב הזה שכתוב שם אין ספר שמאיר לשם, זה מצב נורא ואיום, זה מציאות השגעון שיש בבני אדם, אל תתייאש, הכל תלוי בך, אם תרצה להיות נורמלי תהיה, וכמו שראינו.

הנשמה יורדת להאיר לכל נשמה שבעולם, משפטי ה' אמת, רק אמונה בהאמת, אין עוד מלבדו. רבינו מדבר איתנו, ויורד אלינו למצב הזה, ומדבר לשונות פלאיים, אוי להשוחט, גילוי להשוחט, ותהיה חלק מהתגלות התורה, להיות מסור להעלאת הכבוד, תתחזק בעצמך, שלא יהיה לך עסק עם כבוד, יאן דרך אחרת רק ישמע בדיונו ידום וישתוק ולאוב בדיונות. ואם יש לך לעשות, תעשה בחכמה, כי טמבל שצריך לומר לו פעמיים, לא יוצא ממנו שום דבר.

דרשו ה' ועוזו, עלילותיו, הכל בעוה"ז הוא עלילה גדולה, תופסים את עולם העשייה לתקנו, לחברו ליצירה, להרגשה דקדושה, לאשתמודע ליה, לומר שירות ותשבחות. שירו לו זמרו לו. רק תהיה עסוק בנפלאות ה', והעיקר שיש צדיק שמחיה אותי, ויש מדות הרחמים, רק אזמרה, והתפארות.

התהללו בשם קדשו, ישמח לב מבקשי ה', לא מסתכל על עצמי, רק דורש ה' ועוזו, בקשו פניו תמיד, זכרו נפלאותיו, הוד והדר, הוא עיקר תיקון של הוד, ה' עשה פלא גדול, האריז"ל מגלה, למעלה יש רק שמחה, וה' עשה פלא שהנצח הודו לא עולים להיות כשר, כדי שעולם העשייה יהיה לו תיקון. כמ"ש בסי' כ"ד בסדר התיקונים. ה' עזר שהעוה"ז מתחבר למלכות דקדושה ולא נכלל, אם היה נכלל, היה פוגע למעלה, עלית, לכן הורידו את האור למטה.

באמצע כתוב דרשו ה' ועוזו, שעי"ז נכלל עולם העשייה למעלה. אומרים כל הפסוקים של הודו, להמתיק את כל הדינים שיהיה מצב של הבל שאין בו חטא, אין לי עסק עם העבר, רק מודה לה', שחטתי קרבנות וואו, תמיד, קטורת, פעם עמדו בתור בביהמ"ק, פעם בחיים עשו קטורת, היום עושים כל יום, ושחטת קרבן יוה"כ, חטאת, עולה, אשם, תודה, שלמים, ובכור מעשר וכל יום קרבן פסח, וכל י"ג מדות של רחמים. ברבע שעה הזה מברכות ותפילין עד הודו, זוכים לכל טוב. הטקלא עושה עצבנות ואין סבלנות. דרשו ה'.

עַל יְדֵי אֵיזָה חֲכָמָה תִּוְכַל לְדַרֵּשׁ אוֹתוֹ, הַדָּר מִפְּרִשְׁתּוֹ, וְעוֹזוֹ.

דרכי נועם

בלקו"ה מובן, ברכת הפירות ג', וענין השחיטה, ודברנו למה רבינו מדבר בשפה הזאת, אוי להשוטט הזה, רבינו לא מקלל, אלא שאם אדם חושב שאין לו מה לעשות בעולם, אוי לחיים שלו, תמתיק את הדינים, תאמר ברוך אתה ה', תדע ששומעים אותך. כן. תאמר ברכה, הפה של האדם זה מלכות. מאה ברכות שמגלים את המלכות.

ה' יעזור שנזכה לברכות דקדושה, ונזכה שעי"ז יושפע שפע טוב עלינו ועל כל ישראל, פרנסה בשפע, פרנסת הנשמה ופרנסת הגוף, ולהקים אור רבינו, להעלות את הכבוד, נצא מהשינה הזאת. ה' יעזור ויתן לנו כל התיקונים של רבינו יעבדו עלינו, להאיר כל נפשות ישראל לזכות להשגות אלקות, לאשתמודע ליה. שנזכה לגאולה שלימה בב"א.

תצא מכלוב הטקלא, כל אחד בכלוב אחר, או גאווה או תאות, גאווה זה גם טקלא חולי נפש יותר מכל המשוגעים. לא רוצה לדבר על עצמי.

תמסור את חיך להחיות את השני, תעסוק בזה, ויאיר עליך תמיד. הצדקה של רבינו, זה הנהגה של רחמים גדולים, שהצדיקים מחיים אותנו ברוחניות, ורבינו יורד לכל אדם להכניס אותו להתבודדות, למחשבות טובות של בגין דישתמודעון ליה. רבינו פועל את זה, מוציא אותנו מהדמיונות.

בקשו פניו תמיד, תמיד ה' איתי, אפילו בטקלא.

וְאִין תְּמִיד אֶלָּא אַרְץ יִשְׂרָאֵל ("שׁוֹחֵר טוֹב" תְּהִלִּים ק"ה וְעֵין "רְאִשִׁית חֲכָמָה" שְׁעַר הַתְּשׁוּבָה פֶּרֶק ו'), כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים י"א): "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בְּה'."

י"ב גבולי א"י נכללין ברקיע הי"ג, באחדות ה'.

תמיד עיני ה' אלקיך בה, באר"י יש בחי' עיני, כי יש מדות הרחמים שנקרא עינא חד דרחמי, תיקוני הרחמים בפנימיות הוא שיש רעוא דמצחא, ה' מאיר לנו קבלת התפילות ועלייתן, וגם מאיר לנו רצון להיות יהודי, רצון להתגבר על השטויות. הארת הרצון, שמיעת התפילות. חוטמא זה רוחא דחיי, עינא זה השגחה רק לטובה, תמיד רואה אותי זקן יפה, פאות מסודרות, כל מצוה שלך מלא חן, בית כנסת יפה, משפץ ומתקן ועושה פאר דקדושה. עינא חד דרחמי, ה' מסתכל עלינו ברחמים.

אבל הנהגת עוה"ז בחי' שתי עיניים, עיני ה', א"י הוא תיקון המלכות. לכן יש כל הקטנות המוחין, וכל מה שעובר על כלל ישראל קשור לא"י, הרשעים הציונים וכו', וכל מיני נסיונות. אין לאן לברוח, כי קדושת א"י זה שורש הפרנסה שורש החיים שורש האמונה שורש התפילה שהכל ניסים, אבל עיני ה' עושים בעיות שאין לך לאן לברוח רק לה'.

אתה ממשיך מלכות ה' מר"ה, דבוק לצדיק, עד אחרית שנה, עד כל מקום שהטקלא יקח אותך, שכל הכולל, וכאן בא"י נעשה התיקון שיהיה בחי' 'עינא חד'.

בזה רבינו מסיים המאמר הזה שיורד לבחי' גלגולי נפשות, שיש בחי' 'עיני ה'', שזה הדין שגרם שאדם בטקלא, אבל עיני ה' בה, תגלה כבוד ה' בצדקה, ואמונה בתפילה וניסים, שאין טבע כלל.

ה' יביא עלינו את הרחמים, לדעת שה' איתך ואצלך, בגין דישתמודעון ליה, כי העוה"ז מעורב, בהמה צורה חושך וכו', כל מה שעובר עליך, זה הטקלה שלך, זה הסיפוח. התקוה הוא להמשיך בתוך המצב שעובר עליך דיבור של רבינו, שזה חלק של עוה"ב שלנו, אד"ם, אין לו חומר, הוא משתמש איתנו, אנו מספרים על הבעיות, וידוי, הוא לוקח את הבעיות ועושה עולמות חדשים, ומאיר לנו, ומתקן את הד' יסודות שלנו. ואנו מקבלים את הצדקה והחסד שלו, וזה עושה הבל שאין בו חטא, מרגיש ילד קטן ושמח. בן של צדיק בנש"ק. הכל מסודר. ויש לך כפית זהב בפה. ירושה גדולה, הכל מסודר.

ממלכת כהנים, קרח קינא על הכהונה. תקח את המטה, ויקחו איש מטהו, הוא מכניס חיות, ועינא חד דרחמי.

ה' ירחם עלינו, היה קשה מאד ללמוד את התורה הזאת,

תורה ח תנינא שיעור ג.

יום ה' פרשת קורח, כו סיון פו

התחלנו ללמוד תורה ח', רבינו אמר את זה במסירות נפש, מגלה מהו הצדיק. הצדיק מלמד תורה, המהות, משה רבינו עשה את כלל ישראל, אהרן הכהן עשה כהונה, קרח אמר כולנו שוים, היתה מחלוקת גדולה, עד שאמרו להביא את המטות, ופרח מטה אהרן לבדו. ויוצא פרח ויצץ יוצץ ויגמול שקדים, ויראו ויקחו איש מטהו, למה לא ברחו מרוב בושה ויקנו מטה חדש. אלא שמטה משה עושה עוד מטה, כל אחד קיבל מטה חדש, כח חדש של שכל ודעת.

כמ"ש ביציאת מצרים, מטה האלקים בידי, אהרן היה לו מטה, היה מטה אהרן ומטה משה, זה ענין קשה להבין, הענין הוא שמטה משה מתחלק לי"ב מטות.

בתורה הזאת רבינו מגלה כח של מטה עוז של הצדיק, הוא שורש מדות הרחמים. רבינו מלמד את זה בכל תורה מה התכוון הבעש"ט בענין הצדיק,

ב"ה אנו יודעים שצריך לציית את רבינו, יש לקו"ה ומקבלים חיות מרבינו, איזה חיות יש, איזה תקוה יש. בכל מאמר יש עוד נקודה מהו הכח של רבינו.

רבינו מלמד אותנו שענין הצדיק זה שיש לו כוחות נוראים נפלאים, וצריך לכבד כל צדיק שמלמד תורה, ראשונים אחרונים, פוסקים, בפרט צדיקים, וזה"ק בעש"ט ותלמידיו הק', עלו במדרגות נפלאים שאין לנו הבנה בהם, אבל מתוך דברי רביה"ק כן מובן, כאן מגלה מה שפעל השגת המדרגות הגדולות מאד. ועי"ז הוא נותן לנו מטה, כוחות חדשים. זהו כח של רבינו.

כל כלל ישראל יש להם את רבינו. ומה איתנו, לא לתת מטה בהכאה בגוף אלא במח בשכל. זה דבר שאי אפשר לחיות בלי זה.

רבינו מלמד כאן מה שהוא נותן לנו, ע"י ששומעים בקולו, ומשמשים את רבינו, ראיית פני הצדיק, התבודדות, התחזקות. להיות לנסות להיות איש כשר, לא להתייאש. וצדקה לצדיק

יש הרבה נכדים של רבינו, יותר משאר צדיקים, היה צריך להיות שלש אלף רביים בברסלב, רבינו רצה שכל אחד יעשה, צדקה חסד ועובדות. כמה שעושים כך מקבלים, ללמוד שיהיה ספרים.

רבינו מדבר שיש לחפש להבין בתוך ספריו רוח נבואה, לא רק פשט אלא חיפוש נבואה, אמונת חידוש העולם, להתחיל בכל בוקר לדעת שיש עולם חדש, אין טבע כלל. ע"י תפילה משתנה הטבע, לדעת שאני עושה את העולם, התורה והמצוות שלי עושה

דרכי נועם

יהיה לך שכל ותשוב בתשובה, מוטב יחלל שבת אחת ולא יחלל שבתות הרבה. מרירות רק חצי שעה ולזכור שהתאוה הזאת מרירה מאד מגשמת מאד.

מהיכן לומדים את התוכחה, כשאדם מוכיח את עצמו, זה פורח בפניו כבומרנג, כי לא יודע להפריש בין טוב לרע. היה צריך להבין את ההבדל. א"כ האיך נשוב בתשובה.

אומר רבינו שלא יהיה ריח רע, אל תעורר ריח רע של המעשים הרעים. כי יניקת הנשמה הוא מהריח, וצריך להמשיך חיות על הנשמה, לזכות לחיות חדש, ואתה זוכר מרירות העבירה ועוזב אותה לגמרי. בפרט כשמישהו אחר בא להוכיח אותך, מבייש ומבזה, כפרת עוונות, כולם צועקים עלי ואני באמת כלום, רבי יהודי, זהו הריח, שעולה מכאן אתערותא דלתתא, וגורם יחוד למעלה. זהו סוד הריח.

לא לחינם נקט רבינו משל של ריח רע, כי הריח רע שלך, מזה צריך להתעורר התיקון.

פתח בענין התוכחה, נכון שצריך חצות ותיקון הברית וכו', אבל תקבל את הכל באופן נכון, לזכות להשיג יותר ולא להשבר, יש לי נקודות טובות והתפארות, ויש להקב"ה כבוד ממני, ואני בוודאי פועל דברים גדולים.

רבינו אומר שעיקר יניקת הנשמה הוא מהריח, אבל כשיש ריח רע, שאינו מעלה את הריח להקב"ה, ע"ז נחלש הנשמה, ונפסק השפע מכל העולמות התלויים באלו הנשמות.

כל הנשמה תהלל י"ה, יש שם י' הילולים, י' מיני נגינה, ניגון הוא מצד הגבורה, עבודת הלוי, עוד שיר ועוד שיר, יותר ויותר גוונים ומתעורר, ויש שם ר"ת של כה"ת, סוד החסד שנתגלה מתוך הגבורה. הורג את המצרי ומגלה את החסד. ומתחיל לשמוע קול ה'. קולך שמעתי בגן ואירא. זהו ענין פסוד"ז שאמרנו, ונכנס לתוך עשרה מיני נגינה. אני חי כדי לעשות נחת רוח לה'.

כל הנשמה תהלל י"ה, הנשמה יש לה ריח.

בהמשך מביא רבינו פסוק 'ראה ריח בני כריח שדה', הוא ריח גן עדן, יעקב אבינו ביקש הברכה מיצחק, יצחק אומר הידיים ידי עשו, אבל הריח ריח של גן עדן ויברכהו, רבקה נתנה לו בגדי אדה"ר, זיהרא עלאה, בגדים היינו לבושים דמעשיו הטובים, זהו סוד המטה, הכח דקדושה לעלות למעלה, ונמרוד טימא את הבגדים הקדושים בכישוף.

ראיתי פעם אבן של אבני השהם של הכה"ג, והיה חקוק בתוכו עבודה זרה של נבוכדנצר, היה אסור להסתכל, החקיקה של שמות השבטים היה של שמיה, ראיתי יהוד"ה, חשבתי שאסור להסתכל כי מלמעלה היה חקוק נשר, רצו לטמא את בגדי כהונה.

נמרוד טימא את בגדי אדה"ר, אמרה רבקה אם אתה תלבשם יהיה ריח גן עדן, יצחק לא ידע שיש ליעקב גבורות לקבל הברכה, כמובא בכתבי האריז"ל, אך ראה שיש לו ריח טוב, כלומר שמעלה את הריח הרע של עוה"ז, כל העוה"ז הוא סרחון, כל תפוח וכל טשולנט עתיד להסריח, כל מעשיהם בני אדם הם כלליות הריח הזה, אבל מתוך זה קם וחוזר לה', ומעלה כל העולמות, אישה ריח ניחוח לה', אין מי שימשיך שפע בעולמות רק אדם. ומזהירים את האדם שלא יהיה שבור, רק יתחדש ויתחזק. בריח טוב.

וכן אמרו חז"ל על משה רבינו 'נרדי נתן ריחו', אחר מעשה העגל אמר לנו 'עדיין חביבותיה גבן'. נרדי הוא כלליות י"ג מדות הרחמים שהוזכרו בישבת י"ג לשונות שיר ושבחה, שיר הוא כנגד נרד, שבחה כנגד כרכום וכו', כלליות יג מדות הרחמים.

משה רבינו נתן בנו חיות, ועלה להר עוד ועוד ארבעים יום, עד שפעל ימי אלול ר"ה ויוה"כ, ונתגלה הסליחה.

העלאת מ"ן. זהו כח של רבינו. בכוחו יש לנו דרך איך להחזיק מעמד בהשי"ת. ולשוב בתשובה שלימה ולזכות לשמחה וחיות והשגות והרגשות. כל אחד לפי עניינו, להיות איש כשר ולעשות כל העולם אנשים כשרים.

אצל הצדיקים יש יחוד הכי גדול בהסתלקות. משה רבינו השיג בקבלת התורה שער הנ', עד שער הנ', ובהסתלקותו זכה להשיג ממש שער הנ'. נפש וכו' יחידה.

בכלליות בעה"ז הלוואי שיהיה נפש, רוח זה אנשים גדולים, נשמה דרג תהצדיקים, לפעול רחמים צריכין חיה.

חמשה יחידי הדורות זה לשון שרבי לוי יצחק לא היה סובל, בחיי מוהר"ן כתוב שיש בהירות נוראה בזה, חמשה צדיקים שחידשו את התורה. בשיחות, רבינו אמר שהוא פועל חדשות. יחידי הדורות זה כל התנאים והאמוראים, כל גדולי הצדיקים נקראים יחידי הדורות. שבעה רועים, שמונה נסיכי אדם.

כשיודעים מרביה"ק צריך להתחדש בזה. התורה הזאת היא הירושה, הצוואה, למדנו קצת מדי עמוק, דברנו מדי גבוה, יש לחזור על מה שלמדנו ולהתקדם בענין השופר.

רבינו מתחיל בענין התוכחה, דבר גדול מאד, תמה אני מי שיכול להוכיח, רק לרוממו ולא לשבור אותו. ורבינו אומר משל מהאשפה שאם מזיז את הרע מבאיש ריחו, וע"ז נפסק העולמות התלויים בו.

ריח בשמים עולה אל המט, כוונת הריח, בסוד אישה ריח ניחוח להויה, כמה דרגות שהריח עולה והוא צריך המתקה, עולה עד לשורש המצח ויש כוונת הריח. ריח היינו שהקב"ה מקבל נחת מביהמ"ק כששוחטים בהמה, ריח ניחוח, גם לך יש נפש בהמני, שזה ממש דומה כנפש הבהמי של הבהמה, חושבים אותם מחשבות. בהמה כשרה, אתה לא ככלב אלא ככבש או עז. כשאתה מעלה את זה כצדקה לביהמ"ק, בגדרי הלכות כהונה, רק הכהן יכול לעשות את זה.

הכהן צריך לדעת הרבה הלכות, כמבואר בזבחים ומנחות. וכן צריך לשמור מחשבתו, ולא יכול, ולכן מתבטל לדעת בית דין, התקשרות לצדיק, כי אם לא, במחשבה אחת של פיגול, בלבולים יצטרך להביא עשרה חטאות, לכן אומר 'על דעת בית דין'.

אומר רבינו, תדע שאתה עושה נחת רוח לה', הריח עולה למעלה. ברגע שאתה שבור ורצוף, נפלת קשה, נכבה האור בעולמות. אם שבור בגלל פרנסה וכבוד, נסגר האור. ודופק ראשו בקיר, או זרוע בחוטם חבירו, והלה משיבו ונהיה שמח ועצבני. כי חשון.

מי החשיך, התוכחה שאינה ראויה. כל העולמות התלויים בך נכבו. אין בהם אור.

אדם צריך לשוב בתשובה, לתקן הכל.

בפשטות לא היה ענין של תשובה, אלא היה צריך לסקול את עצמו, סקילה זה דבר נורא, סוקלים אבן גדולה בראש, הוא עוד חי חצי שעה, יוצא דם מהעינים מהאף, כך צריך לחשוב בק"ש, הלב עוד עובד, רק יוצא דם מהראש, זה יסורים נוראים והאדם קופץ ומתנענע מרוב יסורים. אנו מוכנים להסקל בכל יום בק"ש

וכן שריפה מכניסים עופרת של אש בגרוננו והוא מת. כך צריך להיות מוכן מסירות נפש להקב"ה.

וצריך אדם להוכיח את עצמו בד' מיתות. להרגיש מרירות העבירה, ולשוב בתשובה.

אולי גם נלך לבית משוגעים ששם יש בחינם ד' מיתות בית דין בחינם, המדינה משלמת על זה. אומר רבינו לא לא, אל תשתגע,

דרכי נועם

הדרגות של הצדיקים הוא ענין שאי אפשר להבין, תוכל לומר לשונות, עתיק דעתיקן סבא דסבין ולא יודע מה שאתה מדבר, רק לדעת שזה הרבי שלי ולשמוע בקולו. זה מרפא מאד.

עצה טובה, אפשר מחבר טוב, שיודע לדעת הדברים האלה כמו האדמורים אחרים ויותר. צריך דרגת נפש רוח נשמה, יש ט' מדרגות וכו', דרגת הרוח זה אנשים גודלים מאד, דרגת נשמה צריך אור הבינה.

כתוב בכתבי האריז"ל שלושים פעמים שרק נשמת הצדיקים פועלים את היחוד, כמ"ש בספה"ק התניא, הצדיקים הם ראש העמוד. אבל שאר הנשמות קטנות מאד, צריך שהנשמה תשיג שפע הרחמים, לזה צריך דרגת חיה, זה רק יחידי הדורות. לכן הוכרח רבינו לדבר מענין זה שיש רבי כזה.

הדבר הזה שיוכל אדם לזכות למרירות כראוי, להוכיח את עצמו כראוי, לדבר אל האיברים וכו', ואח"כ להתחזק כי רבינו צוה להיות בשמחה, לא להשבר מהמרירות. זה השער לה' צדיקים יבואו בו. הנה בא שבת קודש, כולו שמחה. לא להסתכל לאחוריו כלל.

צריך רבי שיפתח לך שתהיה ראוי לחשוב מאלקות. זהו ענין שמדובר כאן, כי הצדיק פועל בהסתלקותו בנין שלם, בכל תורה הוא מגלה מה זה התקשורת. בנועם אלימלך כתוב שאמונת צדיקים היינו להאמין בדבריו שהם דברי אמת.

רבינו מדבר כאן קודם הסתלקותו, הנה הוא בא לפתוח מציאות של ריח טוב, קול המוכיח הראוי, ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן.

כאן במאמר הזה הוא מדבר כצוואה, לא תחפש מנהגים ושיחות אלא כח של חידוש העולם, לדעת שה' לבדו נמצא כאן. ויש חיות אלקות. תפילה מועיל תמיד, ה' תמיד איתך.

חידוש העולם הוא להכנס לביור המדמה, לדעת שכל מה שאתה חושב זה שטות והבל, רק תברר ונעשה ריח ניחוח לה'. זהו צוואת רבינו, תחפש רוח נבואה, ותוכל לברר המחשבות, להכנס למחשבות של אחדות ה' ולברר כל דבר שבעולם.

איך נזכה לעשותו, אומר רבינו, אני הולך לפניך, הברכה שלך זה ברכה טובה.

היצר מפתה ואומר: פעם הייתי בחור ישר ותמים, הייתי אברך התייגעתי בקדושה, מה איתי היום.

תעזוב לחשוב כך. יש מטה עוז. צדיק שממתיק כל הדינים, שהשיג כמה שאפשר להשיג בחייו, כמאמרו שכבר לא יכול לחיות עם העמדל.

רבינו דורש מאיתנו תורה ותפילה בכונה וחצות ויגיעות בקדושה, אבל כל דרישותיו מאיתנו הוא רק בדרך של חיזוק וחיות. איך שייך להיות דבר כזה?

אומר מיד, שהתוכחה מביאיש ריח, ואם תחיה בחלישות הדעת אין שום עליה בעולמות, זה העבירה הכי גדולה בעולם להיות משוגע ושבור, פטור מכל המצוות. מי יוכל לחזק אותנו בזה, זהו ההסתלקות של רבינו, ובזה מובן גדולת הפלגת המאמר הזה.

משה רבינו בא אלינו אחר החטא, אף שפסקה זוהמתנו במעמד הר סיני, ואין מלאך המות, חירות כזה, והנה הכל נפל בקושי וכבידות שכזה, משה אומר לנו עדיין חביבותיה גבן, הנה הוא בא לפעול מדות הרחמים, נרדי נתן ריחו, שיר ושבחה, כשהבעש"ט היה אומר כן, היה הזקן פורח ל"ג צדדים.

נרדי נתן ריחו, היינו חיזוק, שאני כן יכול להעלות נחת רוח לה' עם הזקן שלי, עם הסור מרע שלי, והעשה טוב שלי. רבינו עומד כאן וחותם על כל טשע'ק.

היה יציאת מצרים, ניסים וקרי"ס, קבלת התורה ומלאכים, והנה רקדו עם העגל רח"ל, זה ככל העבירות שבעולם. משה רבינו חוזר ואומר שיש תקוה. יתקנו את הכל ונתגלה התשובה לרבים. ויכולין לתקן הכל. נרדי נתן ריחו. שהריח מתרומם ועולה. נרד הוא כלליות הריחות הטובות, נתן ריחו, היינו שהוא מאיר ריח טוב.

לכא"ז זה ברסלבר' מעשה, כמה שאדם נופל, לא לומד בישיבה, ואח"כ מבטל את הזמן ונהיה קצת מודרני, ירחם ה', עד שמישהו מחזיק אותנו, ה' עוזר לו. כי העיקר הוא לא להתייאש. כי כשמאיר לאדם שבת, תפילין, מחפש יראה דביקות ותפילה בכונה ומח נקי, הוא חי חיים טובים.

אם לא, מתייאש, וקשה לו בפרנסה ומרחקים אותו מן השמים כל מיני קטרוגים בפרנסה ובריאות ולא יכול לזוז, מה יוכל לעשות?

לכן מתחיל רבינו במאמר הזה בכח הצדיקים, כי משה קיבל תורה מסיני וכו' יש משניות גמ' ושו"ע, הבעש"ט לא התכוון רק לגלות תורת החסידות, אין בידינו את הדרושים הארוכים שלו, רק אמרות קצרות, קבלנו מהמגיד ומהתולדות ומרבי גדליה לינוצער שהיה קרוב לברסלב, רבי נתן, וכו', המאור עיניים דיבר ביום הסתלקותו בגדולת רבינו, שפעם אחת נתוועד עם חמיו של רבינו, ובני הבעש"ט היו באים לשם, והיה אז מעשה שהיה תרגול, והסוס נתן בעיטה לתרגול ומת, אמר רבינו, 'מגיע לו'. המאור עיניים התפעל כי ראה והשיג גלגול פלוני שהיה בתרגול והבין שרבינו מבין בדברים, והיה בן י"ד שנה, צעיר מאד. אח"כ נסע המאור עיניים דרך היער ושמע קולות, ניגש להציל מישהו, וזה היה רבינו שהתפלל בטלית ונהר דמעות. ואז אמר לו רבינו שלא יגלה גדלותו, ולפני הסתלקותו כן דיבר בגדולת רבינו.

כאן במאמר הזה מדובר על הסתלקות של רבינו, שאדם צריך להוכיח את עצמו, ולהרגיש מרירות נוראה מירידה, ולדעת שהחיות של כל העולמות תלויים בך, אסור לך ליפול לחלישות הדעת, שאם הנשמה שלך נחלשת, אתה מחליש את כל העולמות, זהו ריח רע.

ומוכרח שיהיה לך ריח דקדושה, להנות מקרבת ה'. אישה ריח ניחוח לה', שעולה נחת רוח לה', מתוך ריח הרע עולה ונעשה המתקה וריח טוב.

ריח ניחוח כתב בתורה על בהמה שנקרבה על גבי המזבח, עולה למעלה, וכך יש חיות. כמו כן בנשמת האדם, מצד אחד צריך מרירות על העבירה, מי שלא מתמרמר, סימן שהוא מיואש, לא אכפת לו כן התפלל לא התפלל, כן למד לא למד, כן קדושה לא קדושה, זה יאוש. שהרי באמת צריך תוכחה, אלא שצריך תוכחה ראויה, שאם לאו, זה כמו בומרנג שזה חוזר לפרצוף לשבור אותו. לכן אומר רבינו כאן בעת ההסתלקות שלו, כאן אני מגלה את גדולת הצדיק.

כי עיקר ההתגלות של אור הזה"ק והקבלה הוא לחיות באור השכל יראה ואהבה ודביקות, זה נורא נוראות. הבעש"ט גילה עוד הרבה דברי סגבוהים שאין לנו. תלמידי בעש"ט הרחיבו בגילוי סוד הזה, דור השני כבר רבינו היה שם, כל ספר דיבר מגדולת הצדיקים, נועם אלימלך, זרע קודש וכו', למי יש את הדרגות הצדיקים הזוכים לבחי' עתיקא וכו', והרי לא כל אחד בדרגא דמשה, כך טעה קרח שגם הוא גדול, לא טעם חטא מימיו, בני קרח לא מתו כי היו בנשק"ים, כלשון הרמב"ן, שהיו קדושים וטהורים.

אלא שהבעש"ט גילה שיש סוד התקשרות לצדיק, וייסד שצריך לנסוע לצדיקים, באותו הדור היו ג' מאות או ד' מאות אנשים שזכו להשראה מלמעלה, וכולם נכללו בבעש"ט, ורבינו צוה ללמוד ספריהם, וכל שורה בלקו"מ מזכיר איזה ענין שנשמע מיסוד הבעש"ט, רבינו נתגדל ע"י רבי חיים מקראסנא תלמיד הבעש"ט, וגם נסע אצל התולדות בילדותו. ושמע היטב מהו ענין הבעש"ט. דרגות.

דרכי נועם

ובריאות, בלי זה אי אפשר לעשות כלום, והמוכיח אומר תתחזק תתחדש, תעזוב את החלישות הדעת. אבל יש לו קול שממשיך שפע מדות הרחמים למעלה וממילא יש לך תקוה, כי אתה עושה מה שאתה יכול, ומדבר לה' ומתפייס איתו.

הצדיקים מעוררים כל הזכותיים, לא רק פרנסה ובריאות. אלא בעיקר שרבינו מעורר את זכות הקדושה וטהרה נוראה שלו, ומשתמש בהם, כי אין פוליטיק בין צדיקים, כולם עובדים למעלה ביחד. יהי כבוד ה' לעולם.

זה מה שאנו צריכים לקבל מרבינו, שיש תוכחה, כי יש נהר היוצא מעדן, הוא שפע הרחמים שנותן לי תקוה, גם כשנפלתי עוד פעם, ועוד שכחה, ועוד לא באתי להיות בעל מח ולצאת מיראות נפולות. הנה רבינו לוקח אנשים כשרים ופשוטים, רק לציית לו, תהיה עובד ה' ושמח. אל תדאג.

נהר היוצא מעדן, ישאו נהרות קולם ישאו, יש ר"ת קין ויהפוך לתקן אפילו את הנשמות האלה. בזכות הנימין העליונים.

רבינו מוסיף עוד פסוק, את קולך שמעתי בגן ואירא, אדה"ר נפל בעש"ק אחר המקוה, אבל מעץ הדעת, נשרף כל העולם, בתחילה היה ראשו למעלה ממלאכים, שרפים, רגליו בלבד היו בעולם העשיה, והנה איבד כל המדרגות. אף אחד בעולם לא איבד כ"כ הרבה מדרגות. היה יכול לחיות תמיד, בלי שום דאגת פרנסה, ועי"ז התחיל בזעת אפך תאכל לחם, והנה שרתה עליו רוה"ק ואמר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה', שש וששמח ורוקד. ה' רצה שיהיה עולם בזה. ואמנתך בלילות. כך עשיתי שיצטרכו אמונה, לולא החטא לא היה צריך אמונה, כי רואים הכל.

בזה"ק מברא את קולך שמעתי בגן ואירא, שהוא הפריד בין קול והדיבור, שורשו גבוה מאד, קול יוצא מהפה, והדיבור יש רק לבן אדם, דיבור זה לא סתם תזוזה כמו יד ורגל, הדיבור עובד מעצמו מעולם השכינה, מוציא אות ב' משפתיים, ול' מהלשון, בלי מחשבה, כי זה כח השכינה, כח צירופי אותיות. כי כל הבריאה היא אותיות הבאים וחוזרים, ומסתובבים בצורת אותיות. צריכין אמונה.

החטא הפריד בין הקול והדיבור, קול ה' מת'הלך בגן, כמו מת' בלי שום חיות. אבל אז היה הארת הרחמים בכניסת השבת, ונתעורר תיקון הבריאה, כי נפתחו הרחמים והוא שמע את קול נימין, קול המוכיח הראוי שאפשר להתחיל מחדש.

כי בעש"ק מתחיל עליית הבריאה, כלה חדשה, מלכות חדשה, עולם חדש לגמיר, הקב"ה מרים את העולם ומתחיל קול דקדושה, קולך שמעתי בגן ואירא, הנה חזר לטעום את היראה, כי החטא סילק מעליו היראה. וכך נתאחדו קול ודיבור ביחד. ונעשה ריח טוב, שאני כן יכול לעשות נחת רוח לה', שזהו ענין יראה. שמעניין אותו העוה"ז.

כי לא אכפת להקב"ה שגוי עובד בשבת, רק ישמור ז' מצוות להיות אדם נורמלי, שמעתי בגן ואירא, שעבשיו אני יודע שיש ריח טוב שעולה. ריחות ויראות.

הקל קול יעקב, הראשון חסר ו' אתערותא דלתתא, והשני הוא סוד נימין.

וידו אוחזת בעקב עשו, שיכול להכניע עקב הגוף, והוא בכח הקול יעקב של תפילה ותורה, יעקב קטנות, הקל חסר ו', ואז יוכל להכניע ידי עשו, ואם חסר זה הקול, ידיים ידי עשו. וזה שאמר יצחק שמוכרח להיות קול, הוא קול ההתחזקות. המשכת נימין קדישין ממדות הרחמים. ה' מלך גאו"ת לבש, הבריאה הזאת היא לבוש של ה', בלי עבודתנו אין לו כלום, רק המעריב שלך הפאות שלך, גאות בגימ' קודש, אלו הם הקולות, שפע הקול של מדות הרחמים, שאח"כ נעשה מהם קולות דאימא ששם עיקר ההתגלות. הנה ברור קשר הדברים.

רבינו ממשיך שיש מזונא דגופא, שעי"ז נעשה עקב, אוכל לחמי הגדיל עלי עקב, ונעשה עקב עשו, וידו אוחזת בעקב עשו. אך לעומת זה יש עקב ענוה יראת ה', הוא הביטול שאדם מתבטל אל האמת שהצדיקים מאירים בנו, ונעשה יראת ה', נחת רוח לה'. ומרגישים שה' נמצא כאן, כי רבינו מחזיר לנו את החיזוק הזה שאתה מרגיש אלקות. מפליא פלאות. ה' איתך ואצלך, זה לא מילים סתם, זה עובד למעשה, כשיש ביטול לזה, אתה מדבר לה', ומתחזק בנקודות טובות. יש כח של רבינו והמצוות שלך עולים למקום גבוה הרבה יותר. כמבואר בכתבי האריז"ל שהעליה של האדם אינו יכול להיות כ"כ גבוה רק כשמתקשר לצדיקים. יש בזה סודות. אבל העליה שיגרום התחדשות האדם בסוד בינה, שכל הניצו"ק יבוא למקומם, ולפעול רחמים, לזה צריך נשמה במדרגה גבוהה יותר.

וְזֶה הַקּוֹל הוּא בְּחִינַת קוֹל הַמוֹכִיחַ הָרְאוי, בְּבְחִינַת (ישעיה' כ"ח):
"הָרֵם בְּשׁוֹפָר קוֹלְךָ וְהַגַּד לְעַמִּי פִּשְׁעֵם" וְכוּ'. כִּי הַמוֹכִיחַ שְׂרוּצָה
לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל וְלַהֲגִיד לָהֶם פִּשְׁעֵם וְחַטָּאתָם, הוּא צָרִיף
לְזֶה הַקּוֹל, בְּדִי נִשְׁלָא יִבְאִישׁ רִיחָם עַל יְדֵי שְׂמַעוֹר עוֹנוֹתֵיהֶם
כִּנְ"ל. עַל כֵּן צָרִיף לְזֶה הַקּוֹל, כִּי עַל יְדֵי זֶה הַקּוֹל הוּא מוֹסִיף וְנוֹתֵן
בָּהֶם רִיחַ טוֹב, כִּי עַל יְדֵי זֶה הַקּוֹל גְּדִלִים כָּל הַרְיחוֹת, כִּי זֶה הַקּוֹל
מְשַׁקֵּה אֶת הַגֵּן וְכוּ' כִּנְ"ל:

נהר היוצא מעדן יש בו כמה מדרגות. וכאן זה מקושר לענין 'נשאו נהרות קולם', העדן העליון הוא שפע הרחמים העליונים הקדושים, חוורתא ונימין ועתיקא סתימאה, שפע העליון מאד, שם יש רק רחמנות, כולו חוור, כולו רחמים וחסד. יותר גבוה מי"ג מדות הרחמים, חוורתא ונימין דקדושה, בששת ימי המעשה יש ענין של תפילין וציצית הכאה, בקיעה. בכל ימות השבוע זה נקרא מוחין דתבונה, צריך הכאה קוצא דשערי, אבל בשבת עולין למקום הזה, גאו"ת לבש, גאו"ת בגימ' קודש, וזהו ענין נימא המובא להלן, המשכת מדות הרחמים.

נהר היוצא מעדן הוא שורש הרחמים שמחיה, ומשם יש נהר שמקבל את השורש, בפשטות היינו דרך של השגה והתחדשות ותענוג גבוה, נהר המטהר, אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל, מה מקוה מטהר, נהר, נ' שערי קדושה.

וכבר נת' לעיל הפירוש העמוק, ובזה"ק כתוב יותר פשוט, בינה שמחיה את המדות והמלכות. ובמ"א כתוב שזה צמצומים לקדושה גבוהה ביותר. כי זה מה שרבינו פועל בעת הסתלקות. ותמיד קיים הדבר אצל כל אחד שנכלל בו ע"י מסירות נפש.

בכל ברכה ותפילה יש מסירות נפש, וכנודע בק"ש, וכמו כן צריך מסי"ב על האמת, לא להתיישא, תתחיל מחדש.

הנהר היוצא מעדן הוא זה האור שמתחדש, וכמו שנתבאר באריכות מאמרים ברורים בזה, נהר היוצא מעדן הוא התגלות חדש, 'יוצא עבשיו', כמ"ש בזה"ק, שעי"ז נתעלה ריח ניחוח לה' מעבודת הצדיקים. זהו החתימה על הטשעק שמותר להתחזק. זה לא סתם מילים ודברי פסיכולוגיה, כל אחד מבין שלא להסתכל לאחוריו אלא להתרומם מחדש, אבל צריך כח רוחני לקיים את זה, הדרך היחידה שיכולין לבא לזה, הוא כשמתייאש מלהיות איש כשר, לא להיות מדי פרום, רח"ל, רח"ל.

כמוכן שאם אדם חלוש וחולה, זה ענין אחר, שמתפלל מאוחר, מה שאתה לא יכול, לא יכול, אבל מה שאתה כן יכול, אתה כן יכול.

העולם מתייאשים מגמ' ושו"ע וחסידות ותפילה בכונה וקדושה וטהרה, אל תהיה ברסלבר, אל תהיה חסיד וחיניאק, זה הרפואה לכל משוגע. רבינו מלמד שלא תהיה משוגע, תהיה בשמחה.

האורות האלה שנמשכין מהנימין נקראים בשם 'קול' בזה"ק. יש עוד ענין באורות היוצאים מבינה שנקראים 'קול שופר', קול פנימאה. נשאו נהרות קולם, וזהו קול המוכיח הראוי, שהוא מאיר בעולם סליחה ומחילה ורחמים, תקוה ורפואה וישועה ופרנסה

דרכי נועם

זה לא הכסף, אלא קרבת ה'.

עשו בא מצידו וצועק, אמר יצחק, חשבתי שיש לך גן עדן, והנה ראה גהינם פתוחה, כל הריחות רעות. לא מגיע לך שפע. כי השפע תלוי בשמחה ואמונה. כשאדם שבור, אם יש לו שפע, הוא חידוש.

רבינו פועל נהר יוצא מעדן, מלך גאות לבוש, אדיר במרום ה' ר"ת אב"י אמ"י.

ויתן לך האלקים, ברכת נטילת ידיים, ונמשך על האדם הארה גדולה.

וזהו ענין קול המוכיח הראוי, קול הוא שפע הרחמים, מוכיח הוא עיקר הדעת, כספר שערי תשובה של רבינו יונה, זה קול מוכיח, ללמוד מה מותר ומה אסור. ואם לומד אח"כ ספר ששובר אותו, נתייאש לגמרי מרוב שברון לב, לכן צריך קול מוכיח הראוי, מעורר אותך, תנסה עוד פעם, אל תיחלש בדעתך אפילו לא לרגע. אם נפל ונשבר מאד שלא התפלל כראוי, והרי הפסד מליון דולר זה כלום לעומת תפילה אחת שהיה בלי כונה. כי הכסף כלום ממש. זה רק מרמה את האדם, לחשוב מכסף זה כמו לשכב בקבר.

רק רבינו מודיע לנו את זה.

**זֶה הַקּוֹל הוּא בְּחִינַת קוֹל הַמוֹכִיחַ הָרְאוי, בְּבְחִינַת (יְשׁוּעָה נ"ח):
"הֵרֵם כְּשׁוֹפֵר קוֹלְךָ וְהִגַּד לְעַמִּי פִּשְׁעֵם" וְכו'.**

אם עושים ר"ת למה לא די לומר 'שופר' ר"ת פשוט וכפול שלוש רבוע? אלא שתיבת 'כשפר' בגימ' שש מאות. כי הגבורות באחוריים יש ק"ך שמות אלקים, שזה בחי' גבורה ודין, הם עדיין בקדושה, סוד מאה ועשרים שנות חיי משה להמתיק ק"ך גבורות כי יש בהם תורה ומצוות, גבורה דקדושה, אחוריהם שלהם מתחלק ב' פעמים ס' שמשם כל קושי הפרנסה ושרון לב ויאוש, וקשה לעשות כסף בשביל רבינו. ק"ך פעמים ה' אותיות אלה"ם הרי שש מאות. זהו כשפ"ר. בגימ' שש מאות.

שופר הוא מצוה כשצריך להמשיך רחמים, בר"ה וביובל, ובקבלת התורה נתגלה השופר, חז"ל אומרים שלפני קבלת התורה לא יהיה שופר בעולם. בראשונים כתוב שהיה מעשה במשומד בעל תוקע ונשתמד, ולא היה יכול לעשות תרועה, כי גוי ומשומד אינו יכול לעשות תרועה בשופר. פלא.

כי השופר הוא ענין שהאדם מנשב את מעט הכח האחרון שיש לו בנשימה, קשה לו כבר, וזה עולה ועושה נחת רוח לה', מן המיצר קראתי, ענני במרחב, חוזר נשיבת הרחמים עליו.

והוא מתחיל מתוך מצב הדין, בחי' אחוריים. מובן למה נקט תיבת 'כשפר' בגימ' שש מאות כנ"ל.

הקב"ה אומר לנביא שיאמר לנו לשוב בתשובה, לא לשבור אותנו, אלא הרם כשופר קולך.

כִּי הַמוֹכִיחַ שְׂרוּצָה לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל וְלִהְיִיד לָהֶם פִּשְׁעֵם וְחֻטְאֵתָם, הוּא צְרִיף לְזֶה הַקּוֹל, שִׁישׁ לוֹ דָרֶךְ לְהַמְשִׁיךְ מוֹחִין חֲדָשִׁים מְשׁוּרֵשׁ בְּחִי' קוֹל הָעֵלְיוֹן, מִנְהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן הָעֵלְיוֹן שֶׁנִּמְשָׁךְ וּמְחַדֵּשׁ אוֹר אֲבָא וְאִמָּא עֵלְאִין וּמְאִיר בְּאֵד סְהַבְתָּ לֵב וְהִגַּן מִתְחַלֵּק וּנְפִתַח הַלֵּב בְּהַבְנָה חֲדָשָׁה, וּמִתְעוֹרֵר מִשְׁנֵתוֹ וּמִתְחִיל לְהִבִּין שֶׁכֵּן מוֹכַרְח לְהַתְנַהֵּג כִּךְ, זֶה אֲסוּר זֶה מוֹתֵר, וְאִם נִפְלֵתִי, לֹא מִסְתַּכֵּל עַל זֶה. כִּי ה' אִיתִי תְּמִיד, וְלֹא רָצָה מִמֶּנִּי מֵה שֶׁאֵינוֹ לֹא יוֹכֵל, חֲטַפְתִּי סְתִירָה וּמִמְשִׁיךְ לְתוֹפֵף בְּשִׁמְחָה. כִּמְעַשָּׂה שְׂרָאָה רְבִינֵי... אֶפְטָטֵשׁ גַּעְבָּאֲפֵט אֲוִן פְּרִיילָאךְ גַּעְקָלֵאֲפֵט.

עד היכן הדברים מגיעים, אדם אומר 'אני לא יכול', 'מי אמר לך?' 'אני מרגיש'. אבל יש לך רבי שאומר שלא תסתכל על הרגשות.

זהו דרך של רבינו מתחיל עם ענין של תוכחה, ומשה, ויעקב, והרי צריך לפרש הדברים, והנה מובן שקודם הסתלקותו בר"ה תקע"א, היה לו קשה לדבר, לא היו לו כמעט ריאות, ודיבר בחשאי דברים עמוקים כאלה, היה שם רוח עליון מאד מאד, וזו צוואתו אני לחום בשבילך תמיד, אל תהיה שבור.

בכל תורה בלקו"מ הוא מדבר מענין אחר שהוא מתקן, תורה א' מתקן שנוכל להסתכל באלקות, תורה ב' מתקן שיהיה לנו התבודדות מנוקד"פ הוא רוח הרחמים, כמבואר בזה"ק שהיום אין זה מאיר רוח חוטמא דצד שמאל, כי זה מאיר רק בביאת המשיח, הוא פנימיות חוטמא קדישא, ורק בכח הצדיקים זה מתגלה. תורה ג' מלמד לצאת מבלבולי האנשים וצפרדעיהם. תלמד גמ' בלילה לא לתבלבל, תשמע ניגון. תורה ד' כל מאורעותי לטובה, חים טובים, וידוי תשובה בשמחה, תורה ה' לחדש המח בשמחה וחיות. בשבילי נברא העולם, תורה ו' הכי יקר, לאהוב את הבזיונות. לא לפחד מאנשים מבלבלים. רק לחיות בכבוד ה'. וכן בכל תורה הוא מלמד מה שהוא פועל בכוחו הגדול.

וכי כל אחד יסתכל בשכל שבכל דבר, אלא שהוא אומר שהוא יכול לעזור לנו. וכן בכל מאמר. במאמר הזה הוא מוכיח לנו שלא להיות עצוב, סמכו על כוחי, תביא מלט ולבנים ותבנה, עוד תורה ועוד תפילה, בפשיטות ותמימות הנה עולה ממך ריח טוב, תעלה למקום של עבודת ה', שם יש רפואות וישועות. ע"י התפילה תוכל לפעול כל טוב, עזוב את העבר, יש גמ' ושו"ע, תהיה בשמחה, תקבל את הקול דקדושה.

וְעַל כֵּן זָכָה יַעֲקֹב לְבְחִינַת הָרִיחַ, בְּבְחִינַת (שָׁם): "רִיחַ רִיחַ בְּנֵי כְּרִיחַ שְׂדֵה", הַנֶּאֱמָר בְּיַעֲקֹב, וְהוּא מְכַנֵּיעַ עַקֵּב דְּסִטְרָא אַחְרָא, בְּבְחִינַת (שָׁם כ"ה): "וַיִּדּוּ אוֹחֲזֵת בְּעַקֵּב עֵשׂוֹ"

בתחילה חשב יצחק שאין יעקב ראוי לברכה, כי הוא רק ימין בלי שמאל, פרנסה מוכרח להתלבש בשמאל, אמרה רבקה עלי קללתך, היא גלגול חוה, קלקלה ובאה לתקן שהברכה תיכנס בתוך קללת עוה"ז לתקן בזאת אפר, לכן אמרה עלי קללתך, שזה השליחות שלה לתקן את חטא עץ הדעת דחוה, הלבשה על ידיו גבורות של עשו, ידיו שעירות. אבל הבגדים שהתלבשו ביעקב, קבלו ריח גן עדן. יעקב נכנס עם כל הגן עדן, ויבא לו יין מאתר רחיק ממוחין גבוהים מאד, וישת, ואז הבין שהוא ראוי לברכה.

גם אנחנו, היצר מפתה שאדם לא ראוי לברכה, מי מחכה לברכה שלי, אדם אומר 'ברוך אתה' צריך לדעת שמליונים מלאכים מחכים לברכה שלך, אתה מעלה את העשרה מיני נגינה, כל העולם מתהפך מברכת שהכל אחד, אם תרצה לראות לא יהיה לך בחירה, רק אמונה, הרהור תשובה אחד, יותר גדול, קבלה להתחיל מחדש יותר גדול, לעבוד את ה' בתפילה, כל מה שעושים, זה נורא נוראות. אלא שאדם חושב שהוא לא ראוי, הוא ענו, מחזיק את עצמו קטן, ומי יוכל להעלות את התפילות שלך.

הברסלבים הם בעלי גאווה הכי גדולים בעולם, כי התפילה שלי עולה למקום שעולים התפילות של הצדיקים, אבל זה לא בזכותי אלא בכח רבינו, כן כן, אני מקושר לרבינו, התפילה שלי עולה למדרגות עליונות. אין אדם יכול להעלות עבודתיו יותר ממקום נפשו, והרי לא כל אחד נמצא בתכלית המדרגה השלימה. אומר האריז"ל מסתמא יש אחד בעיר שיש לו דרגת הרוח. הבעש"ט ייסד סדר ההתקשרות.

ולכן אין להפרד מרבינו, כל ישראל נשמה אחת.

הסימן על אדם שיש לו גן עדן, שהוא יודע שיהיה לו גן עדן, כמ"ש בשפת אמת, ועוד, שאדם מרגיש שהוא ראוי לברכה, מרגיש ריח טוב, מרגיש עליית המצוות שלו, הם מחיים אותו, יש לה' נחת ממני, כל העולמות מקבלים שפע. בכל מקום שאתה נמצא, אפילו בתוך הדינים, זה מה שפעל רבינו להכנס לבית יצחק ולקחת את השפע הגשמי באופן שאתה מרגיש שהגן עדן שלך

דרכי נועם

בתורה מ"ט, שדיבר רבינו בחתונה של שרה, שמשיח צדקנו יצא מיצאי חלציה, ושם מדבר מ' מיני נגינה, ביתא תתאה וביתא עלאה. ועיקר הדבר שיש קול הנגינה, ד' חלקים פשוט כפול ומשולש ומרובע, למה זה מחולק לד' חלקים. בפשוט, כי כשאדם עולה מלמטה למעלה צריך ד' דרגות. כי השכינה נקראת ד', שהאמונה מאד רדום אצל האדם, אם אדם היה לו אמונה היה לו שמחה וחיות. היה רואה את האמת. אמונה נקראת ד'. ויש ד' דרגות של אמונה שצריך להשלים, הדרגה הראשונה היא שיר מרובע, בחי' נהי"מ, נצח הוד יסוד מלכות, זה הכניסה ליהדות. לנצח את היצהר, להריגש חן דקדושה, ויסוד תענוג וחשק דקדושה, ומלכות אמונה שלימה.

תעצור, תשמע את הניגון הזה.

יש ד' מאמרים בתיקוני הזוהר בענין זה, בכל אחד מהם דרגה אחרת, במאמר אחד בק"ש, המוחין נמשכין מלמעלה למטה, והמאמר השני בשירת המלאכים מלמטה למעלה, עוד מאמר בגוונין, הרגשות שבלב האדם.

חברים טובים, לא יוצאים ידי חובה באמירת נ' נח', או קי קיוויו, שוין, אתם שמחים? ב"ה. פעלתי משהו. והרי צריך להבין מה זה עשרה מיני נגינה. שם בס' מ"ט מבואר סוד הדבר.

המזמור הראשון שאומרים בשבת בבוקר, השמים מספרים, יום ליום, אין אומר ואין דברים, השמים מספרים הוא השיר של היום, יוצא מהגבורות, לוי, ועבד הלוי הוא, כל חומש במדבר עוסק בלטהר את בני לוי, נתנו להם עבודת המשכן, גרשון מגורש, מרי מר לו, בניו מחלי ומושי, הלויים עולים מטומאה לטהרה. כהן הוא סוד קודש.

לוי, כל השבטים נכללים בבחי' לוי. קרח בגאוותו התפוצץ. הוא אומר שאין כח של משה, הוא אומר, מי צריך מדרגות, משה אומר שאהרן הוא הכהן ולא אתה. החטא של קרח היה שהוא חולק על טלית שכולה תכלת, תכלית, יראה, לכלות, מלחמה, ומי צריך מזוזה, רק ס"ת שלם. כי קרח עושה קרחת, בראש או בשדה, קרחת הכרם.

משה רבינו פעל אצל הקב"ה שיתן לנו מצוות פשוטות. תעשה קידוש בשבת ותאכל סעודות שבת ותהיה בשמחה, תתן פרוטה צדקה, תתפלל קצת בכונה, יותר ויותר, העיקר שתחזיק ממה שאתה עושה, קרח אומר שצריך רק מצוה בומבסט. והוא מדרגה גבוהה יותר, בחי' קין, ויקח קרח עוד חלק נשמה של קין ויצא מדעתו, והיו לו חסידים רבים וחזנים, ר"נ ראשי סנהדרין. קבוצה שלימה ששאלו למה רק משה.

כך היה ביוסף הצדיק, למה הוא מקבל כתונת פסים, בעקישטע סטארקעס, יתן לכל בן. אבל יש בתורה חמש פרשיות מיוסף, אברהם פרשה אחת, יצחק יעקב, שתיים פרשיות. יוסף ה' פרשיות. כמו בבין המשכן ה' פרשיות מתרומה עד פקודי.

אלא שהפגם של קרח שאי אפשר לעבוד את ה' בדבר פשוט, ואין ענין של זכותו של משה. משה רבינו אומר שכל הנשמות מקושרים זה בזה. וסיום המחלוקת היה במטה אהרן, וזה יחד עם הארון, היה מונח תמיד בקדש קדשים, זה נחשב ככלי הקודש. ויוצא פרח ויוצץ ציץ ויגמול שקדים, 'כי פרח מטה אהרן', פר"ח בגימ' רפ"ח, שקדים סוד המתקת הדינים. ויראו ויקחו איש מטהו, כי באהרן הכהן עושה שלום ואהבה בין כולם, כל אחד לקח מטהו, שכל אחד הבין שהכח שלו מהמטה של אהרן.

בתורה זאת מגלה רבינו מטה עוז של הצדיק, ויוצץ ציץ שעולה למעלה למדות הרחמים, ויוצא פרח, שהצדיק מברר רפ"ח הניצה"ק, ומרומז ג' פעמים שם ע"ב שהוא בגימ' רי"ו. כנודע לכם. ויראו ויקחו איש מטהו, הבינו שכל אחד יש לו דרך פרטית שלו, זה ספרדי זה גליציאנער, אבל תקח את הדרך שלך מתוך מטהו של אהרן. זהו המטה עוז של רבינו.

יש אחד שהלך לרבי ואמר לו 'אני מרגיש', ונתן לו כדור לעצבים. היה רבי מבוהוש, היה גר כאן בשכינות, לא היה יוצא מביתו לתל אביב בלי ספרי רבינו הק', עד כדי כך היה דבוק מרבינו, נכד של הרוז'נער. היה שם ידיד, גיס שלי ר' פנחס ציינווירט סיפר לי, מישוהו אמר לו שהוא רוצה מדרגות, לקח כדור לעצבים ונתן לו. עד היום הזה ירד מדעתו רח"ל.

גם לי אין כח לחזק אנשים, שיקחו כדורים וזהו.

לרבינו יש אבק, פול, עפרא דארעא, תתבטל לרבינו תהיה בשמחה, תתחיל התחלה חדשה, תעשה ברכה אחת בכונה, תיכנס לאמונה כמה שאתה יכול, אל תהיה בעל דמיון שאתה בעל מדרגה, בדרכו של רבינו אפשר להיות בעל השגה וצדיק גדול ולא יודע כלל שהוא גדול, כי רק רבינו פועל את זה, כי אני לא צריך להיות גדול. לא נאריך בזה.

פְּדֵי נְשָׂא יִבְאִישׁ רִיחַם עַל יְדֵי שְׂמֵעוֹרָר עוֹנוֹתֵיהֶם כִּנְ"ל. עַל כֵּן צָרִיךְ לָזֶה הַקּוֹל, כִּי עַל יְדֵי זֶה הַקּוֹל הוּא מוֹסִיף וְנוֹתֵן בְּהֶם רִיחַ טוֹב,

'צריך לזה הקול', זה מצטייר בכמה דרכים, והעיקר 'שלא יבאיש ריחם', אל תעשה לעצמך בואש, ריח מבאיש. בי איש, יש בי כח של איש, אני כן בן אדם. יש לי כוחות.

כלל גדול המובא בתולדות וכתר שם טוב שהבעש"ט הקפיד מאד על המגידים הנחשים השרפים שמעוררים עוונותיהם. בעלי מוסר שמשברים לבם של בני אדם.

אנחנו נכדים של הרבי רבי שמעלקא, ואמר שבכל מקום שיש איזה מוכיח יש ללכת לשמוע, בכל בית כנסת יש כזה. ועיקר דרך הצדיקים הוא להחיות אדם, לא רק לתת לו לחיות בהפקרות, אלא תוכחה אך באופן של חיזוק.

'על כן צריך לזה הקול', היינו שורש ירושתנו מרבינו, שיש מדות הרחמים, נראה אם אתה מתחיל מחדש, וזה הולך באופן עמוק מאד שקשה לדבר, רק בספרי רבינו מובן שזה תלוי בי, להתחיל עוד פעם ועוד פעם להכנס לאידישקייט, ויודע שיש שפע של רחמים רבים שיכולין לפעול הכל בעולם, ולא נשבר בקרבנו. אך כשהולך אחר המח שלו, לא יכול לקבל.

הקול אומר לך איך להתנהג נורמלי כראוי.

כִּי עַל יְדֵי זֶה הַקּוֹל גְּדֵלִים כָּל הַרְיחוֹת, כִּי זֶה הַקּוֹל מְשַׁקֵּה אֶת הַגֵּן וְכוּ' כִּנְ"ל:

גדלים כל הריחות היינו שאתה זוכה לעשות הרבה אתערותא דלתתא, ומרגיש טעם במעריב, לא כלי מת, אלא הריח מתחיל לגדול.

וְזֶהוּ: "הָרֵם בְּשׁוֹפָר קוֹלָךְ" בְּשֹׁפֵר דִּיקָא, כִּי זֶה הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגֵּן, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "וְנִקְרָא יִצְחָק מֵעֵדָן", הוּא בְּחִינַת קוֹל הַפְּגוֹן שֶׁל הַשִּׁיר שֶׁיִּתְעַר לְעֵתִיד, בְּשִׁיחַדֵּשׁ אֶת עוֹלָמוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת נְשִׁיר פְּשׁוּט, כְּפּוֹל, מְשַׁלֵּשׁ, מְרַבֵּעַ. וְזֶהוּ בְּשֹׁפֵר רִאשִׁי תְבוֹת: פְּשׁוּט, כְּפּוֹל, נְשִׁלוּשׁ, רְבּוּעַ שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשִּׁיר שֶׁלְעֵתִיד, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגֵּן, שֶׁעַל יְדֵי זֶה הַקּוֹל דִּיקָא הוּא יְכוֹל לְהוֹכִיחַ. וְזֶהוּ: "הָרֵם בְּשׁוֹפֵר קוֹלָךְ" בְּשֹׁפֵר דִּיקָא, כִּנְ"ל:

מה זה כבור, מה זה שיר, בביהמ"ק יש כנורות שמנגנים, ויש שיר שיתער לעתיד, זהו ענין י' מיני נגינה, לעתיד לבא יהיה כבור של עשרה. עמדו אלפי לויים והיו קולות של נגינה שאין לשעה בתחילת עבודת הכה"ג היה משליך מגריפה שהיה בו י' כפול י' כפול י', וכל אחד השמיע י' ניגונים, היו עומד על המדרגות שבין האולם ולמזבח והיה משליך המגריפה והקול יוצא, ואף אחד לא יודע ממה מדובר. מגריפה זה ירידה ועליה, גורף מלמטה ובא לביהמ"ק וכך מתחיל העבודה. אז היה ניגון של ז' נימין, לעתיד יהיה של י' נימין.

דרכי נועם

זֶהוּ בְּשֵׁפֶר רְאִישֵׁי תְבוֹת: פְּשׁוּט, כְּפּוֹל, שְׁלוּשׁ, רְבּוּעַ שְׁהוּא בְּחִינַת הַשִּׁיר שְׁלֵעֲתִיד, שְׁהוּא בְּחִינַת הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגֶּן, שְׁעַל יְדֵי זֶה הַקּוֹל דִּיקָא הוּא יְכוֹל לְהוֹכִיחַ. זֶהוּ: "הֵרֶם בְּשֵׁפֶר קוֹלְךָ" בְּשֵׁפֶר דִּיקָא, כְּנִ"ל:

כלומר שמוכרח שיהיה שייכות עד שיר פשוט, הוא הכתה, בק"ש, כי בעבודתנו אנו מעלים את השיר מלמטה למעלה, גווינו, ריח, מתוך המצב הקשה שלי אני מתעורר לצעוק, אנחה אחת, די. מצוה אחת. מתרומם בזה, וזה עולה מלמטה למעלה. בתחילה רק שיר מרובע, כדי לעלות יותר צריך להתחיל מחדש שיר משולש אהבה ויראה, לעלות יותר צריך מחדש שיר כפול חכמה ובינה, עד שהוא פועל שיר פשוט כתר. זה קשה יותר לעלות. כי בכל עליה יורד למטה. בק"ש זוכין שנמשך מלמעלה למטה, לכן אומרים הויה אלקינו הויה, כי עי"ז עולין עד עתה, שורש הכל, נימין, אין, ונמשך שפע חדש ויורד שפע של 'שמע ישראל', לשמוע את הניגון הזה מחדש. עשרה מיני נגינה, ואז 'אח"ד' לשמוע את המח בתוך הד', והכל בד' אופנים, אמונה פשוטה בחי' ד', הוות, ויש בה ד' שלבים כי בתחילה נבנה החלק הנמוך נה"י ואח"כ חג"ת, וכל דבר התחלה חדשה וקול חדש, ולכן מוכרח קול העליון שמעורר רחמים, ולכן יש י' מיני נגינה שיש בהם ד' חלקים כמבואר בס' מ"ט.

, שְׁהוּא בְּחִינַת הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגֶּן, שְׁעַל יְדֵי זֶה הַקּוֹל דִּיקָא הוּא יְכוֹל לְהוֹכִיחַ. זֶהוּ: "הֵרֶם בְּשֵׁפֶר קוֹלְךָ" בְּשֵׁפֶר דִּיקָא, כְּנִ"ל:

ענין הגן הוא דבר עמוק שכתוב וידוע, ועי"ז הקול דייקא הוא יכול להוכיח, את עצמו, ולשמוע היטב התוכחה, ולהתחיל לשוב בתשובה מחדש, לא להיות קרח, להאמין שהעבודה שלנו עולה, הקטורת התחברות לה' אי אפשר לבד רק ע"י הצדיקים משה ואהרן, משה שושבינא דמלכא מכניס את ה' בעולם, ואהרן שושבינא דמטרוניא מחזיר את העולם לה'.

זֶהוּ בְּחִינַת: 'מוֹשְׁכִין עֲלֵיו חוּט שֶׁל חֶסֶד', הַנֶּאֱמָר בְּמוֹכִיחַ הַרְאִי, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רְבּוּתֵינוּ, זְכוּנוֹם לְבָרְכָה (תְּמִיד כח): 'הַמוֹכִיחַ אֶת חֶבְרוֹ לְשֵׁם שְׁמַיִם, מוֹשְׁכִין עֲלֵיו חוּט שֶׁל חֶסֶד', שְׁנֶאֱמָר: "מוֹכִיחַ אֶדָם אַחֲרַי חֵן וּמְצָא", כִּי חוּט שֶׁל חֶסֶד זֶה בְּחִינַת שְׁנִקְלַע וְנִשְׁפָּר, וְנִעֲשֶׂה חוּט מִהַנִּימִין,

נקל"ע בגימ' נ"ה ג' חלקי היחוד.

נעשה חוט מהנימין, הארת הנימין,, בחי' גאות לבש, אנו צריכין לפעול את זה, זה רחמי ה', תענוג של הקב"ה, ה' נהנה מהעבודות שלנו, תיקונים ויחודים, והתענוג הגדול ביותר הוא לגלות רחמים אפילו עלי, וכשמאיר הארת הנימין, אח"כ נמשך י"ג מדות של רחמים, והכל מקושר ומחובר, ז' תיקוני גלגלתא, ומוחא סתימאה, הנימין הם ההארות.

ע"י הנימין שאנו מעוררים נעשה שפע שנקרא נ"ר, נקל"ע, זה ההתחלה, ונשדר שזה נכנס בכל המדות.

זהו ענין י' מיני נגינה, מרובע נה"מ, משולש חג"ת, כפול חו"ב, פשוט כתר.

שְׁעַל אֵלוּ הַנִּימִין (שְׁקוּרִין סְטְרִינִים) יִתְגַּן הַגֶּן וְהַשִּׁיר הֵזָה שֶׁל לְעֲתִיד, שְׁהֵם ע"ב נִימִין כְּנֶגְדֵ שֵׁם י' י"ק יק"ו יקו"ה, שְׁהוּא בְּחִינַת שִׁיר פְּשׁוּט כְּפּוֹל וְכוּ', כְּמוֹבָא בְּתַקוּנִים (תְּקוּן כ"א), שְׁהוּא עוֹלָה בְּלוּ ע"ב. וְעַל אֵלוּ הַנִּימִין שְׁבָהֶם פִּעְלָנוּ הַתְּגַלּוֹת אֲלֵקוֹת וּמְדוֹת הַרְחִמִים עי"ז, יִתְגַּן הַשִּׁיר הֵזָה שְׁלֵעֲתִיד כְּשִׁיחֲדַשׁ אֶת עוֹלָמוֹ, וְכֵן הַיּוֹם ע"י הַצְּדִיקִים הַמְּמַשִּׁיכִין שִׁיר זֶה בְּבְּחִינַת (תְּהִלִּים פ"ט): "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה", שֶׁנִּמְתַּק הָאֲחֻרָיִים וְנִמְשָׁךְ הַנִּימִין שְׁאֵז יִתְעַר שִׁיר פְּשׁוּט וְכוּ'. זֶהוּ בְּחִינַת חוּט שֶׁל חֶסֶד הַנִּימִין הַנִּימִין, שֶׁנִּעֲשֶׂה הַנְּהִיגָה שֶׁל חֶסֶד, וְיְכוֹל לְעִסּוֹק בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת. חוּט שֶׁל חֶסֶד, הֵינּוּ שְׁתִּיקַת הָאָרֶז בְּמַלְכוּת, תְּחִילַת

הכח לעלות למעלה ולהמתיק דינים, כי יש לך עוז דקדושה להמתיק האחוריים, תרגום תרדמה, בחי' הסתרה שבעולם הזה.

זהו הענין להאיר בכל אחד מטהו, להאיר את הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן, משה רבינו אומר אני מאיר את הנהר, אהרן יצמצם לכם את זה.

וכן היה ביציאת מצרים, כל מכות היו במטה, יש בזה אריכות אם היה מטה משה או מטה אהרן, ומטה האלקים בידי. מבואר שכח הצדיק נקרא מטהו, זה הכח שלו והוא נותן את זה לאחר, וכך נתן משה מטהו לאהרן. הרבי אליהו פירא המקובל מסביר את זה כראוי.

זהו כח מטה עוז, שיש לך כח לעמוד נגד הירידות. וממילא יש לך כח עקשנות לבא לביור המדמה.

כלל הדברים שיש שיר שיתער לעתיד, כי השמים מספרים הוא שיר שהעולם משורר היום, תורת ה' תמימה חסד, וכו' שש מדות, ולפני כן 'אין אומר ואין דברים', וצ"ע שהרי כן אומר, מי שרואה כוכבים, נורא נוראות, היום רואים צדק וגנה כמו ניקוד שבא, זה נורא נוראות. והרי מעשה האלקים נוראים מאד, מלויני שנות אור בין זה לזה והם הולכים ביחד, כל דבר רק אלקות, איך אתה יושן, נתעורר בתמימות. וא"כ איך כתוב אין אומר ואין דברים? בלי נשמע קולם.

בשבת אומרים המזמור הזה, כי בשבת מתעורר יסוד צדיק, במזמור זה, ומתחיל להתנוצץ ציץ, התנוצצות האור, רק אז יכולין לשמוע את זה.

רבינו מסביר את זה בתורה מ"ט, ואומר שזה הכח של הצדיק, תתעורר ותרוץ, שצריך מאד למהר, לרוץ אורח. וכאן הוא מדבר מהשיר שיתער לעתיד, שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה, שיר יתמי, נפלאות. כמ"ש בסוף המאמר שיש שיר של נפלאות בחי' קדושת א"י והשגחה. לדעת שהעולם מלא נפלאות ואל תפחד כי ה' יעשה עמך בודאי נפלאות.

השיר שיתער לעתיד, הוא מה שאנו מעלים לפני ה' כל יום שיר של גבורות מתוך ההסתרה. הניצה"ק מאד חזקים וגדולים, הם דוחפים את המלאכים, והם עולים יותר גבוה ואומרים שירה, וזה שיר נורא כמו מגרפה, ששמעו את זה עד יריחו. כל אחד שומע את זה, המלאכים מתחילין לומר שירה רק בשאתה אומר 'הודו לה' קראו בשמו'. כשאדם יודע מה שנעשה, ד' פעמים ביום התחלה חדשה, שחרית מנחה מעריב חצות. ד' דרגות של עליית המלאכים זהו שיר מרובע ועי"ז עולה שיר משולש.

קצת הרגשה מהו ענין 'שיר'.

זֶהוּ: "הֵרֶם בְּשֵׁפֶר קוֹלְךָ" בְּשֵׁפֶר דִּיקָא, כִּי זֶה הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגֶּן, שְׁהוּא בְּחִינַת: "וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן", הוּא בְּחִינַת קוֹל הַגֶּן שֶׁל הַשִּׁיר שִׁי־תֵעַר לְעֲתִיד, כְּשִׁיחֲדַשׁ אֶת עוֹלָמוֹ, שְׁהוּא בְּחִינַת שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפּוֹל, מְשֻׁלֵּשׁ, מְרֻבָּע. זֶהוּ בְּשֵׁפֶר רְאִישֵׁי תְבוֹת: פְּשׁוּט, כְּפּוֹל, שְׁלוּשׁ, רְבּוּעַ שְׁהוּא בְּחִינַת הַשִּׁיר שְׁלֵעֲתִיד, שְׁהוּא בְּחִינַת הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגֶּן, שְׁעַל יְדֵי זֶה הַקּוֹל דִּיקָא הוּא יְכוֹל לְהוֹכִיחַ. זֶהוּ: "הֵרֶם בְּשֵׁפֶר קוֹלְךָ" בְּשֵׁפֶר דִּיקָא, כְּנִ"ל:

הבעש"ט הכניס בעולם שכל אחד יכול לחשוב מחידוש העולם, אל תפחד משוטור של הצבא, הוא ימות, אתה תחיה, תזכור שה' נמצא, הכל רק אלקות. תתפלל וה' מחדש הכל. תדבר לה', אתה תעשה ההשתדלות בשביל תיקונים, אבל יש לך תקוה, תוכל להתחדש. להיות מתוק וקדוש.

אומר רבינו שה'קול' הזה הוא ה'שיר', כי הצדיק פועל 'השמים מספרים' קול של עוה"ז לבדו אין אומר אין דברים, אתה יצא, גחין ולחיש, ביתא תתאה וביתא עלאה שרבי נתן מסביר, הלכה וקבלה, אורות וכלים.

דרכי נועם

הארה יותר גבוהה ומתעורר שהנסירה נמתק. וזהו הארת השם הזה.

אומרים ויעבור ה' על פניו ויקרא, יש שם ד' שמות ע"ב, וזהו ויצ' ציץ ויגמול שקדים, ויעבור ד פעמים ע"ב. קורא לנימין וחוורתא, וג' חלקי מדות הרחמים בג' אופנים. אלו העניינים שהזכרנו קצת. רק להבין שזה לא רק אמירת נ נח, יש פירוש עמוק מאד בזה, נורא נוראות. כי אח"כ נמשכין הספירות שהם פרקין. כי כל ענין השם הזה הוא שבכל דבר יש פרקין, והרש"ש מאריך על ע"ח שם, וכן בשער י"ח, מקשה למה צריך שיהיה פרקין. כי כדי שזה יתגלה מוכרח להיות אתערותא דלתתא הריח שעולה מלמטה. וזהו ענין שם זה, שנמשך אור אבא, ובאחוריים מוכרח שיהיה נפרד, בתחילה י', כתר, כשיש זה, יוכל להיות מוחין, ואח"כ יה"ו, ויכל להתפשט בהמדות ע"י ויעבור, ועד שנעשה שיר מרובע.

וזהו דברים מופלאים מאד, שמובא בתיקונים ד' מקומות בזה השם, ק"ש מלמעלה, מלאכים מלמטה, הכל כתוב בפירוש. רק להבין שהדברים האלה כתובים, ורבינו לפני ההסתלקות שלו מדבר בקצרה, סוד קדושתו ועבודתו, רשב"ו דיבר לפני ההסתלקות, כל החיים שלי חיכיתי לזה, מיוחד לא לעלות לגן עדן בבושה, עד שיתקן זה התיקון באדרא זוטא, רבינו בסוף ימיו מדבר מזה, שהוא פעל שאבא יקבל האורות חדשות של חוורתא נימין ע"י התחברות לעבודת התשובה.

וזהו ענין כתר, שהחיות אלקות שנמשך בבריאה מושרש ממקום גבוה יותר. וזה חילוק בכל החיים שלנו, שיש לך חיבור למדות הרחמים. בר"ה נעשה השופר הזה, ונתגלה המציאות שכל הגבורות האלה שנעשה עולם פשוט, מקבלים המתקה מאור מדות הרחמים מ'אמת', ונמתקין כל האחוריים בחי' תרדמה.

הזכרנו קצת עניינים כלליים. מצוה לדבר מזה, כי רבינו מדבר מעניינים המובאים בזה"ק וכתבי האריז"ל, והכל נורא נוראות.

ה' יזכנו לשמוע קול שופר גדול שממתיק את החיים שלנו, הרם כשופר מדבר אלינו, כהמשך המאמר שנפלו בתנין, שברת ראשי תנינים, צריך להמתיק את הנסירה, ובשביל זה צריכים מדות הרחמים, אם לא, מונח בקטנות המוחין ועצבות וכל הפגמים והירידות וכל הזוהמא שבעולם, לכן מוכרח ר"ה של רבינו, וכל השנה להתחזק ביחד, הקיבוץ הקדוש של רבינו שיש מציאות של רחמים גדולים, ענין אחר לגמרי שיכולין לפעול.

ובהמשך מגלה מה יכולין לזכות לרעמים דקדושה, ורוח נבואה, להרגיש ענייני הקדושה והתקוה וההתחדשות. תיכף עכשיו, במקום שאתה נמצא שם. בכל שבת מתחיל הבריאה מחדש לחיות חיים טובים, לעבוד את ה' בשמחה וחדוה ועוז. לא כמו קרח שאני צריך ס"ת שלם ולא די מזוזה קטנה, או טלית שכולה תכלת, די לי חוט ציצית אחד. משה רבינו נתן תקוה לכל יהודי, הכל יכולין לעשות מצוות ולהתקרב לה', זהו הכח של הצדיקים.

מטה משה, ויצ' ציץ הוא קול המשקה את הגן, רפ"ח ויוצא פרח, הוא ד' פעמים ע"ב, שזה סוד אחוריים, הוא המקום שיכולין לברר רפח, מרחפת, לברר הברורים ולתקן ולקרב הגאולה.

זהו סוד השם הקדוש הזה, פשוט כפול וכו', והכל שיר וניגון שה' נמצא כאן תמיד, ויכולין להחיות את עצמנו בכל הטרדות, בהשגחה פרטית וחיידוש העולם והמשכת חסדים מה', ומזה נעשה נימין. בכל שבת קודש בודקים כמה נימין עשית השבוע, ה' יזכנו להשזר כל כלל ישראל לעשות לבוש גאות להקב"ה, כי זהו ענין המספר של בני ישראל, כי כל אחד בפני עצמו, הוא נפרד, אבל כשיש סוד ריבוי הבתים, בעשר אנשים מקובצים יש כבר שלש וחצי מליון בתים, צריך כבר להכין עצמנו לבא לרבינו לר"ה עם סיום מסכתא זוה"ק, הכל תלוי בהתחזקות. רבינו אמר כל אחד השיג מה שהשיג בגלל שהיה לו מדה כזאת של התחזקות

הארה, ועכשיו תעשה לבד. **שְׁעָלֵיהֶם יִתְנַגַּן הַשִּׁיר הַזֶּה כְּשֵׁיִהָיָה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, בְּחִיבַת: "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה", כְּפִ"ל. וְזֶהוּ: 'מוֹשְׁכִין עֲלֵיו חוֹט שֶׁל חֶסֶד' זֶה בְּחִיבַת הַהִמְשָׁכָה, שְׁמוֹשְׁכִין וּפּוֹשְׁטִין אֶת הַנִּימִין, כְּדִי לִנְגַן עֲלֵיהֶם שִׁיר הַנִּי"ל.**

שממשיך מדות הרחמים בתוך כלים הנצרכים. כל הניגון תלוי במשיכת הנימין, הארת הנימין בתוך הכלים, ובזה נכללים כל הדרגות. בלי זה אין דרגות.

נִמְצָא שְׁעַל יְדֵי קוֹל הַמוֹכִיחַ הָרְאוי, הוּא נוֹתֵן רִיחַ טוֹב בְּהַנְשָׁמוֹת כְּפִ"ל: כי קול המוכיח הראוי, אומר לך לא להשבר ממה שעובר עליך, וממילא תוכל להעלות ריח טוב.

אין ביאור בספה"ק על שם הקדוש י' יה' יה'ו יה'וה, זה עמוק מאד שכל כתבי האריז"ל תלוי בזה.

נדבר קצת, לא באופן מסודר.

בע"ח שער י"ד כתוב, שמציאות ההתגלות הוא רק חכמה, מח של חכמה, הפנימיות הוא הויה בלי מילוי, האחוריים הוא עם מילוי, אור האבא הוא הראשון שיש בו זה השם. כל אבא הוא כך. בשער י"ד מבואר מדוע רוצין המוחין לעלות יותר להתלבש במדות הרחמים, למה בכלל רוצים המוחין לעלות למעלה לגלות הרחמים, רק בגלל זה השם הקדוש שהוא אחוריים, וצריך הארת הפנים.

מה החילוק בין אחוריים לאור הפנים, כל מה שיש בעולם.

מחר עש"ק אומרים שנים מקרא אחד תרגום, בגימ' תרדמה, משם כל העבירות פיתויים, תרדמ"ה בגימ' שמות של אחוריים, ענין של הסתרה. בעוה"ז יש הסתרה, מראים לך ריחוק, לך מפה, כל הקליפות נמשכין מהאחוריים. המלכות בחי' ד', סוף אחוריים, צריך להמתיק.

בראש השנה, המתקת האחוריים הוא רק משפע של ר"ה, שופר ממתיק האחוריים, כל עבודת ר"ה מתחילת היום עד השופר, הוא באח'.

יש אור הפנים שה' מראה חסד, אחוריים הוא הנהגה שהוסתר הראש.

אור הכתר והרחמים מאיר באבא בבחי' זה השם אחורי הויה פשוט.

זה השם עניינו כל המציאות של בריאת האחוריים בעולם, שיהיה עולם שיוכל להתחבר לה', כל זה נעשה בראש השנה, כי אחר חטא העגל נפל העולם כולו, ובכל שנה צריך להתחיל מחדש, וזה שם אחר לגמרי, בנסירה מקבלין גבורות דקדושה בזה השם אחורי ה'ויה, וכנודע בכריעות וזקיפות של ברכה א' דר"ה, בכל פרק יש עוד בחינת זה השם הזה, הנסירה הוא שמעמידים אותך בעוה"ז ונותנים לך גבורות, פרנסה ובריאות וכח באופן שכן יכול להתחבר לה', זהו בחי' נסירה, עולם גשמי עם גבורות

ואלו הגבורות צריכין המתקה והוא רק בשופר, שזה שייך בזמן המתקת הדינים, ה' רצה להכניס תורה בעולם היה צריך שופר, עד סוף קבלת התורה היה השופר, הר סיני תלוי באויר מ' יום, עכשיו זה עוד תלוי. שופר הוא המתקה שהקדושה תיכנס בתוך העולם.

שופר הוא סוד הריח, שהעולם מנשב ומעלה הגבורות והכוחות שלו, עד כדי כך הוא מעלה את זה עד שמלביש את עולם הבינה.

ישו"ת של ימות החול, לא יכול להיות יותר מתבונה, ובר"ה אבא ממתיק, צד ישראל סבא. ונמשך אור שהריח שלנו עולה להשי"ת באופן שזה מלביש עד מדת תתן אמת ליעקב, ואמת. ושם נמשך

דרכי נועם

ה' יזכנו להתחזק מאד, להמתיק הכל, לדעת שיש כח של משה,
כח של אהרן שהוא רבי נתן שמקרב אותנו לה', נזכה לקבל הניגון
והשיר דלעתיד במהרה בימינו אמן.